

Чарівна ти
Чак Поланік

Пенелопа Гарриган була приголомшена, коли Лінус Максвелл, мільярдер і коханець найрозкішніших жінок, навіть не доторкаючись до неї, подарував їй неймовірні відчуття... Але невдовзі Пенні дізналась, що стала жертвою експерименту: саме на ній тестували нову секс-іграшку, яка поступила до мережі секс-крамниць «Чарівна ти». Прилад дарує жінкам неземну насолоду... та спричинює маніакальну залежність. Але чи так це погано? Чи треба чинити опір?

Чак Поланік

Чарівна ти

Ця книга є вимислом. Імена, герої, назви організацій, міста, події – плід авторської уяви. Будь-яка схожість з людьми (досі живими або померлими), подіями, місцями – суцільна випадковість.

* * *

От-от з'явиться заміна мільярду чоловіків

Навіть коли стався цей напад, суддя широко кліпав очима. Присяжні відсахнулися з жахом та огидою. Журналісти шулилися від страху на гальорці. Ніхто в залі засідань не поворухнувся, щоб їй допомогти. Пальці секретаря суду і далі сумлінно порхали по клавішах, нотуючи слова Пенні:

– Люди! Він робить мені боляче! Будь ласка, зупиніть його!

І ці пальці-метелики відбивали її крик:

– Ні!..

Стенографіст занотував довгий стогін, плач, зойки. А далі були благання Пенні.

Його пальці вистукували:

– Допоможіть!

Вони додавали:

- Досить!

Усе, певно, склалося б інакше, якби в залі суду перебували інші жінки, але тут не було жодної. За останні кілька місяців усі жінки кудись зникли. Уся громадська сфера позбулася жінок. Ті, хто зараз витріщався на Пенні – суддя, присяжні, глядачі, – усі до одного були чоловіками. Цей світ належав чоловікам.

Секретар суду надрукував:

- Будь ласка!

А потім:

- Будь ласка, ні! Тільки не тут!

Крім Пенні, ніхто не рухався. Її широкі штани зібралися біля щиколоток. Зірвана білизна оголила її перед усіма, хто насмілювався підвести погляд. Жінка пручалася, викручувалася, намагаючись вирватися. Художники в перших рядах похапцем робили замальовки її боротьби з нападником, схоплювали найдрібніші деталі подертого на клапті вбрання, сплутаного волосся, яке шмагало повітря. Руки з мобільними телефонами подекуди здійсмалися, щоб зробити кілька знімків або зняти пару секунд на відео. Здавалося, що її благання змусили всіх присутніх завмерти, лише її різкий голос лунав у мовчазній залі суду. І це вже не нагадувало крик однієї-єдиної згвалтованої жінки – вібруючі, мерехтливі спалахи звуків свідчили про те, що десь іще десятки жінок потерпають від насилля. Сотні. Цілий світ волає.

Вона боролася на місці свідка. Намагалася звести ноги, відштовхнути біль. Відвела голову, силячись упіймати бодай чийсь погляд – байдуже, чий саме. Якийсь чоловік обхопив долонями голову, затиснув вуха, міцно заплющив очі, почервонів, як наляканий хлопчисько. Пенні подивилася на суддю – він співчутливо зітхнув, але його суддівський молоток так і не закликав до порядку. Судовий пристав втягнув голову в плечі та щось пробубонів у причеплений на груди мікрофон. Він ніяково тупцяв і здригався від її криків, тримаючи пістолет у кобурі.

Дехто крадькома поглядав на годинник або на повідомлення, ніби стримуючись задля самої Пенні. Ніби, перш ніж волати та привселюдно спливати кров'ю, треба було ліпше подумати. Ніби і в цьому нападі, і в своїх стражданнях вона була сама винна.

Здавалося, що адвокати зіщулилися в своїх дорогих костюмах в тонку смужку. Вони енергійно тасували свої папірці. Навіть її власний хлопець сидів, роззявивши рота від цілковитої неймовірності того, що на неї так брутально напали. Певно, хтось таки викликав «швидку», і невдовзі центральним проходом квапливо пересувалися лікарі.

Схлипуючи та дряпаючись нігтями задля захисту, Пенні силкувалася зберігати тям. Якщо вдасться підвестися, якщо вдасться видертися з місця свідків, вона могла би втекти. Врятуватися. У залі суду було не проштовхнутися, наче в міському автобусі в годину пік, але ніхто не схопив того, хто напав на неї, ніхто не спромігся його відтягнути. Ті, хто стояв, зробили пару

кроків назад. Усі спостерігачі відскочили, наскільки дозволяли стіни, залишаючи Пенні з гвалтівником у спорожнілій залі.

Крізь натовп пробилися двоє лікарів. Коли перший дістався Пенні, дівчина кинулася на нього, продовжуючи задихатися й боротися, але її заспокоїли, вмовили припинити спротив. Запевняли, що вона в безпеці. Що найгірше вже позаду. Пенні кидало то в жар, то в холод, уся вона промокла від поту і тремтіла від жаху. Куди не кинь оком – усюди стіна з облич людей, які намагаються приховати погляд, щоб не стикатися з такими ж сором'язливими поглядами інших присутніх.

Лікарі поклали її на носі, один навіть підіткнув ковдру навколо її тремтячого тіла, поки інший застібав ремінці, щоб вона міцно трималася на ношах. Нарешті суддя постукав молотком, оголошуючи перерву.

Лікар, що застібав ремінці, спитав:

– Чи можете ви сказати, який зараз рік?

У Пенні від крику було запалене горло. Голос схрип, але вона правильно вказала рік.

– Чи можете ви назвати ім'я президента? – спитав лікар.

Пенні майже вимовила «Кларисса Хінд», але зупинила себе. Президент Хінд померла. Перша і єдина жінка-президент померла.

– Чи можете назвати своє ім'я? – обидва лікарі, безумовно, були чоловіками.

– Пенні, – промовила вона. – Пенні Гарриган.

Обидва чоловіки, що схилилися над нею, миттєво її впізнали. Їхні професійно спокійні обличчя осяяли радісні усмішки.

– А я й собі дивуюсь, що знайоме обличчя, – жваво запевнив один із них.

Його колега клацнув пальцями, дратуючись, що не ніяк не може пригадати слова. Він виголосив:

– Ви... ви та сама жінка, з журналу «Нешнл Інкваіерер»!

Перший тикнув пальцем у сповиту та безпорадну Пенні, з якої не зводив погляду жоден присутній у залі.

– Пенні Гарриган! – вигукнув він наче звинувачення. – Ви – та сама Пенні Гарриган, Попелюшка Розумника.

Лікарі підхопили носі, поставили їх на колеса. Натовп розступився, даючи їм проїхати.

Другий лікар теж кивнув, упізнавши дівчину.

– Той хлопець, якому ви відмовили, – він же найбагатша людина в світі?

– Максвелл, – пригадав перший. – Його ім'я Лінус Максвелл. – Він похитав головою, не в змозі збагнути.

Пенні не тільки згвалтували в залі федерального суду на очах у безлічі свідків, жоден з яких і пальцем не поворухнув, щоб зупинити нападника, а тепер і лікарі «швидкої допомоги» вважають її дурепою.

– Слід було вийти за нього заміж, – поки вони їхали до амбулансу, розмірковував перший лікар. – Пані, якщо б ви побралися з тим хлопцем, були б найбагатшою жінкою в світі...

Корнеліус Лінус Максвелл. К. Лінус Максвелл. Завдяки репутації гульвіси жовта преса нерідко називала його «Оргазмаксвелл». Найбагатший у світі мегамільярдер.

Ті ж самі таблоїди охрестили її Попелюшкою Розумника. Пенні Гарриган та Корні Максвелл. Вони познайомилися рік тому. Здавалося, що минула ціла вічність. Що було це в зовсім іншому світі.

Ліпшому світі.

Ніколи в історії людства не було кращого часу, щоб народитися жінкою. Пенні знала це.

Вона дорослішала й повторювала це, наче мантру: «Ніколи в історії людства не було кращого часу, щоб народитися жінкою».

Її світ був більш-менш ідеальний. Вона нещодавно закінчила юридичний факультет у першій третині списку випускників факультету, але двічі не спромоглася скласти адвокатський іспит. Двічі! І річ не в сумнівах у собі, а в тому, що її почала переслідувати інша думка. Пенні непокоїло те, що завдяки всім перемогам, здобутим у жорсткій боротьбі за визволення жінок, стати амбіційною, оптимістично налаштованою адвокаткою – не такий уже й триумф. Більше це не вважалося досягненням. Це здавалося не більш зухвалим, ніж у 1950-х роках бути домогосподаркою. Ще два покоління тому суспільство заохочувало б її бути домогосподаркою й матусею. Зараз усі мали ставати юристами. Або лікарями. Або спеціалістами з ракетобудування. Хай там як, цей вибір був зумовлений скоріше модою та державною політикою, ніж бажанням самої Пенні.

Ще навчаючись в університеті, вона витрачала свій час на те, щоб здобути схвальні відгуки професорів відділення гендерних досліджень університету Небраски. Вона змінила мрії своїх батьків на догму викладачів, але жодна точка зору не була цілковито її власною.

Річ у тім, що Пенелопа Енн Гарриган ще й досі була гарною дочкою – слухняною, кмітливою, шанобливою, яка завжди поводитися так, як їй наказували. Вона завжди зважала на поради оточення, старших людей. Однак вона жадала чогось більшого, ніж схвалення від батьків і наставників. За всієї поваги до Симони де Бовуар, Пенні не воліла бути третьосортним спеціалістом. Жодних образ Белли Абзуг, але й просто мати диплом будь-

якого університету вона теж не бажала. Не хотіла копіювати досягнення Сьюзан Б. Ентоні та Гелен Герлі Браун. Вона не воліла обмежуватися вибором: або домогосподарка, або адвокат. Або Мадонна, або шльондра. Вибором, який загруз у болоті вікторіанських мрій. Пенні шалено прагнула чогось поза межами самого фемінізму!

Її ненастанно бентежила думка, що якісь глибинні мотиви перешкоджали їй скласти адвокатський іспит. Якесь таємна частка самої Пенні не воліла займатися юриспруденцією, і дівчина сподівалася на диво, що врятує її від власних обмежених, передбачуваних мрій. Її цілі відповідали меті радикальних жінок минулого століття: стати юристом, змагатися з чоловіками. Але, як і будь-яка вже використана кимось мрія, ця скоріше нагадувала тягар. Її вже здійснили десять мільйонів інших жінок. Пенні бажала, щоб у неї мрія була власна, проте не мала жодного уявлення, яка саме.

Вона не знайшла цю мрію ані в ролі слухняної дочки, ані в навчанні, ковтаючи та випльовуючи зашкарублі ідеї професорів. Її тішила думка, що кожна дівчина її покоління стикається з подібною кризою. Усі вони успадкували свободу й зобов'язані нею майбутньому, щоб викувати новий кордон для прийдешнього покоління жінок. Прокласти нові шляхи.

Доки суцільно нова, оригінальна мрія не піднесе свою голівку, Пенні має наполегливо досягати старої: спершу місце в юридичній конторі, де вона носитиме смажені пиріжки, стільці, яких завжди не вистачає, зубрити білети перед наступним адвокатським іспитом.

Навіть зараз, у свої двадцять п'ять, вона турбувалася, що вже запізно.

Пенні ніколи не довіряла природнім поривам та інстинктам. Серед її найстрашніших жахів було те, що вона ніколи не відкриє й не розвине свої глибоко приховані хист та інтуїцію. Її особливий талант. Вона змарнує життя, переслідуючи цілі, які нав'язало їй оточення. Натомість вона хотіла повернути собі могутність і владу – примітивну, непереборну могутність, яка б переступала межі гендерних ролей. Вона мріяла володіти давньою магією, яка передувала самій цивілізації.

Доки Пенні набиралася сміливості, аби втретє скласти іспит, вона хвалилася тим, що отримала роботу в «Брум, Брум та Бриллштейн», найпрестижнішій фірмі в Манхеттені. Відверто кажучи, це не була робота в повному розумінні. Так, вона час від часу бігала у фойє до автомату «Старбакс» за лате та соєвим капучино, але навіть не щодня. В інші дні її відправляли за додатковими стільцями для великої наради. Пенні Гарриган не називали адвокатом, доки ще не можна, але й невибагливим інтерном її теж не вважали.

У «Бі- Бі-енд-Бі» працювали допізна. Але робота була цікавою. Наприклад, сьогодні вона почула громовий гуркіт між баштами Нижнього Манхеттена. На дах сідав гелікоптер. Шістдесятьма сімома поверхами вище на цьому гелікоптері прибув хтось надзвичайно важливий. Пенні стояла на першому поверсі, жонглюючи картонною коробкою з шістьма стаканчиками гарячого мокко. Дівчина очікувала на ліфт. Роздивлялася своє відображення у

відполірованих металевих дверцятах. Не красуня. Проте й не потвора. Ані низенька, ні висока. Красиве блискуче волосся спадало на плечі її звичайної блузки фірми «Брукс Бразерс».

Вона широко розплющеними карими очима відкрито дивилася на світ. Наступної миті її безтурботний вираз обличчя було стерто.

Дверцята ліфта роз'їхалися, з кабінки хлинув натовп кремезних чоловіків, схожих на гравців однієї футбольної команди, в однакових темно-синіх костюмах. Ніби кинувшись в атаку задля зірки-захисника, вони відтиснули нетерплячий натовп. Пенні теж була змушена відступити вбік і витягнути шию, щоб побачити, кого вони захищають. Багато хто випростував вільну руку догори й знімав відео та фото. Пенні нічого не бачила через шалену атаку синьої шерсті, залишалося тільки задерти голову і побачити на екранах численних записувальних пристроїв знайоме обличчя. Навкруги голосно клацали електронні апарати. Ефірні перешкоди та скрекіт рацій. І в усьому цьому галасі чулося приглушене ридання.

Жінка на екранчиках незліченної кількості телефонів прикладала до щічок краєчок хустинки – льон та мереживо все було запламовано сльозами та фарбою для вій. Навіть попри сонячні окуляри на пів-обличчя її неможливо було не впізнати. Останні сумніви розвіяв сліпучий блакитний сапфір між бездоганних грудей. Якщо вірити тому, що читаєш у черзі до каси самообслуговування, – це найкрупніший та найбездоганніший сапфір в історії, його вага майже двісті каратів. Це каміння колись прикрашало шиї давньоєгипетських правительок. Римських імператриць. Російських цариць. Пенні не могла осягнути, що жінка, яка носить таку прикрасу, взагалі може рюмсати.

Раптом усе стало на свої місця: гелікоптер доправив на дах башти якусь мегаславетну людину, а на першому поверсі поспіхом проривалася до будівлі ця невістка красуня. Старші партнери сьогодні обговорюватимуть свідчення. Йшлося про велетенські відступні через розірвання стосунків.

Хтось із чоловіків у натовпі загорлав:

– Алжет! Алжет! Ви досі його кохаєте?

Якась жінка підхопила:

– Ви б хотіли його повернути?

І весь натовп, здавалося, затамував подих. Повисла тиша, ніби всі чекали одкровення.

Зарюмсана красуня в об'єктивах маленьких камер сотень телефонів, які знімали її з усіх ракурсів, з різних кутів, підняла підборіддя й відповіла:

– Я б не відкидала таку можливість. – Вона проковтнула ком сліз у горлі, дроблячись у сотнях екранів. – Максвелл найкращий з усіх коханців, яких я знала.

І, незважаючи на новий шквал запитань, охоронці почали прокладати шлях до вхідних дверей крізь допитливий натовп. На вулиці вже очікував кортеж із лімузинів. За мить виставу було скінчено.

Центром усього цього метушіння виявилася французька акторка Алует Д'Амброзія. Вона шість разів отримувала «Золоту пальмову гілку». Чотири рази «Оскар».

Пенні несла було дочекатися, коли вона електронним листом розповість батькам про те, що сталося. Це був ще один із привілеїв роботи в «Bi-Bi-енд-Bi». Навіть попри те, що Пенні лише приносила каву, вона раділа, що поїхала з дому. У Небрасці кінозірок живцем ніколи не побачиш.

Кортеж поїхав. Усі витріщалися вслід, коли хтось по-дружньому покликав Пенні:

– Дівчино з Омахи!

Це її колежанка з контори, Монік, клацала пальцями та махала рукою, щоб привернути до себе увагу. Порівняно з Монік, з її досконалим порцеляновим манікюром, оздобленим сліпучими австрійськими кристалами, з її довгим хвилястим волоссям, прикрашеним бісером і плюмажем, Пенні завжди почувалася сором'язливим, незграбним, сірим горобчиком.

– Ти бачила її? – захлиналася Пенні. – Сама Алует Д'Амброзія!

Монік наблизилася зі словами:

– Дівчино з Омахи, ти повинна бути на шістдесят четвертому поверсі. – Вона схопила Пенні за лікоть і потягнула до ліфту, що чекав на них. Стаканчики з гарячою кавою затремтіли, кава ось-ось мала розхлюпатися. – У старого Бриллштейна вже всі зібралися, а стільців не вистачає.

Пенні припускала правильно. Мали давати свідчення. Розірвання стосунків між Д'Амброзією та Максвеллом. Усі знали, що це був фіктивний позов. Рекламний трюк. Найбагатший чоловік у світі 136 діб зустрічався з найгарнішою жінкою. Рівно 136 діб. Пенні були відомі всі подробиці цих стосунків завдяки чергам у продовольчій крамниці. Похмурі касири в Нью-Йорку працювали настільки повільно, що можна було від першої до останньої сторінки прочитати «Нешнл Інквайрер», очікуючи своєї черги, щоб розрахуватися за морозиво «Бен-енд-Джеррі», яке до того ж встигало розтанути. За версією бульварних газет, мільярдер подарував красуні найбільший у світі сапфір. Вони відпочивали на Фіджі. На чарівному острові Фіджі! А потім розірвали стосунки. Якщо б ішлося про когось іншого, на тому б у справі була поставлена крапка. Але ж за цією парою спостерігав увесь світ. Задля збереження обличчя тепер покинута подружка вимагала п'ятдесят мільйонів доларів компенсації за емоційні страждання.

Коли дівчата заходили до ліфта, з протилежного кінця фойе їм весело гукнули:

– Агов, селючко! – Обидві дівчини озирнулися й побачили усміхнене свіже обличчя молодика в костюмі в тонку смужку. Він мчав до них, лавіруючи в натовпі. Він був лише за кілька кроків і заволав: – Притримайте ліфт!

Натомість Монік натиснула кнопку, двері зачинилися. Вона декілька разів натиснула на кнопку своїм великим пальцем, прикрашеним камінням, ніби відсилала азбукою Морзе сигнал біди. Пенні вже півроку мешкала у Великому Яблуці, і їй часто доводилося бачити, що кожен тисне на кнопку ліфта не менше ніж двадцять разів. Двері зачинилися за якийсь сантиметр від орлиного носа юного адвоката, залишивши його потойбіч.

Цей балагур, якого звали Тед, щоразу загравав до Пенні. Він ласкаво кликав її селючкою, а сам Тед був тим, кого її мати називала справжньою здобиччю. Але Пенні підозрювала, що все навпаки. У глибині душі вона відчувала, що хлопець звернув на неї увагу лише задля того, щоб почати залицятися до Монік. Будь-який чоловік здобуде прихильність красуні, якщо буде ластитися до її товстого смердючого собаки.

І річ не в тім, що Пенні смерділа. Або була товстухою.

Та й Монік було байдуже. Дівчина з таким підкреслено сучасним ставленням до життя намагалася вивудити якогось розпорядника таємними фондами або ж щойно розбагатілого російського олігарха. Непримиренна, вона всіх і кожного запевняла, що її єдина мрія – мешкати у власному особняку у Верхньому Іст-Сайді, хрумкати печивом і цілий день байдикувати в ліжку. Театральні зітхнувши з полегшенням, вона промовила:

– Дівчино з Омахи, ти маєш дозволити цьому бідоласі запустити в тебе свого цвіркуна!

Пенні взагалі не тішили його підморгування та марні домагання. Вона розуміла, що це лише потворним собакою. Лише сходиною нагору.

У кабіні ліфта Монік оцінила робоче вбрання Пенні. Монік повела стегном і погрозила пальцем. На пальцях зі стильним манікюром не залишилося місця для жодної розкішної каблучки. Монік стулила губи, хизуючись багряним блиском для губ, що грав трьома окремими відтінками, і промовила:

– Подружко, мені подобається твоя фігура в стилі ретро! – Вона відкинула оздоблене бісером пасмо волосся. – Мені подобається, що ти взагалі не переймаєшся через свої широкі стегна.

Пенні нерішуче прийняла комплімент. Монік була її колежанкою, а це не те саме, що справжня подруга. Життя тут відрізнялося від того, яке було на Середньому Заході. У Нью-Йорку потрібно пристосовуватися.

У цьому місті виважений кожен жест. Кожна деталь у жіночому вбранні повинна демонструвати статус власниці. Пенні міцно притиснула до себе картонну коробку з теплою кавою, наче плюшевого ведмедя, від якого пахне ваніллю, й раптом засоромилася. Монік скосила очі вбік, різко відхитнулася, ніби розгледівши щось жакливе на лиці Пенні. Судячи з виразу обличчя Монік, там гніздився не менш ніж тарантул.

– У Чайна-тауні... – почала Монік, відступаючи вбік. – Там можуть подбати про це жакливе уросле волосся, яке кується у тебе навколо рота. – А потім ніби пошепки, але досить голосно додала: – І недорого, навіть ти зможеш собі дозволити.

Зростаючи на фермі в містечку Шипп, штат Небраска, Пенні надивилася на те, що навіть курки в курнику досить вправно дзьобають одна одну.

Вочевидь, деякі представниці прекрасної статі ніколи не поділятимуть думку, що всі жінки – сестри.

Коли вони дісталися шістдесят четвертого поверху і двері відчинилися, в обох молодих жінок ткнулися носами чотири вівчарки. Собаки-розвідники, натреновані шукати вибухівку. Назустріч їм ступив кремезний охоронець у формі, з металошукачем.

– Вище все заблоковано, – пояснила Монік. – Оскільки тобі відомо, хто перебуває у будинку, всіх між шістдесят четвертим та дахом евакуювали. – Монік, як завжди, безцеремонно схопила Пенні за лікоть і нагадала: – Стільці, дівчино! Швидко неси!

Яке безглуздя! «Bi-Bi-енд-Bi» – найвпливовіша юридична контора в країні, але й у них ніколи не вистачає стільців. Наче у грі «стільці з музикою»: якщо запізнився на якусь важливу зустріч, змушений стовбичити. Принаймні доки якась дрібна сошка на кшталт Пенні не принесе стілець.

Поки Монік побігла на засідання відволікати присутніх, Пенні пробувала по черзі відчиняти двері, але всі були замкнені. Коридор був на диво безлюдний, проте у віконцях за дверима Пенні бачила стільці, які кожний службовець благополучно залишив за своїм столом. Тут, у розрідженому повітрі виконавчих поверхів, завжди панувала тиша, але теперішня видавалася примарною. Жоден голос, жоден крок не відбивався луною від декорованих панелями стін чи написаних із витонченим смаком пейзажів долини Хадсон Ривер. Відкорковані пляшки води «Евіан» були залишені поспіхом – вода досі шипіла.

Пенні чотири роки спеціалізувалася на гендерній політиці, потім два роки навчалася на юридичному факультеті, а зараз змушена приносити стільці людям, які надто ледачі та самозакохані, щоб брати на засідання стільці зі своїх кабінетів. Як принизливо! Цим Пенні навряд чи вихвалитиметься батькам у електронному листі.

У Пенні завібрував мобільний телефон. Монік надіслала повідомлення: «СЕСТРО, ДЕ ЦІ КЛЯТІ СТІЛЬЦІ?» Пенні мчала коридором. Однією рукою тримаючи картонну коробку з кавою, вона похапцем кидалася до дверей, хапалася за ручки лише для того, щоб перевірити, чи не замкнено. Ошалівши, Пенні вже втратила надію, задихаючись та шарпаючись від одного замкненого кабінету до іншого. Коли ж одна ручка таки повернулася, дівчина розгубилася. Двері піддалися, й Пенні миттєво втратила рівновагу. Розхлюпуючи гарячу каву, вона полетіла у дверний отвір і опинилася на чомусь м'якому, наче конюшина. Розтягнувшись на животі, вона просто перед носом побачила переплетені зелені, червоні та жовті прекрасні квіти. Багато квітів. Вона опинилася в саду. Поміж троянд і лілій затаїлися дивовижні птахи. Але ж носом Пенні ткнулася у блискучий чорний черевик. Чоловічий черевик, і його носок, здавалося, ось-ось вдарить її по зубах.

Сад виявився несправжнім. Птахи та квіти – лише візерунок на східному килимі. Ручна робота, зі справжнього шовку. В «Bi-Bi-енд-Bi» був лише

один-єдиний такий килим, і Пенні тієї ж миті усвідомила, до чийого кабінету потрапила. Вона побачила своє відображення у чорному сяючому черевiku: залите кавою волосся лізло в очі, щоки спалахнули, рот розкрився, коли вона, тяжко дихаючи, лежала на підлозі. Груді важко здіймалися. Від падіння спідниця задерлася, сідниці оголилися. Дякувати Богові та старомодній непрозорій бавовняній білизні. Якби Пенні вдягнула модні стрінги, померла б від сорому.

Її очі перемістилися з чорного черевика на міцну жилаву щиколотку, затягнуту в шкарпетку з візерунком ромбиком. Навіть вельми жвавий зелено-золотавий візерунок на шкарпетках не міг спотворити міцні м'язи, які обтягував. Далі йшов край штанини. Зі свого положення знизу вона простежила поглядом уздовж гострої відпрасованої складки сірої фланелевої штанини аж до коліна. Бездоганно скроєні та зшиті штани підкреслювали міцні стегна. Довгі ноги. На погляд Пенні, ноги справжнього гравця у великий теніс. Уздовж внутрішнього шва її погляд здійснювався до чималої випуклості, наче у м'яку гладеньку фланель загорнули велетенський кулак.

Вона відчула теплу вологість між тілом та підлогою. Дівчина борсалася на розчавлених стаканчиках. Літр соєвого лате, мокко, чаю, макіато всотувався їй в одержу, псуючи безцінний килим на підлозі кабінету.

Навіть у темному дзеркалі шкіряного черевика Пенні помітила, як краска сорому стала ще яскравішою. Вона проковтнула слину. І лише чийсь голос зруйнував чари, більше подібні до трансу.

Говорив чоловік. Рішучим, але водночас м'яким тоном, схожим на шовковий килим. Голос приємний та приголомшливий. Він повторював:

– Ми знайомі?

Пенні підвела очі догори крізь завісу довгих тремтячих вій. Удалині майоріло обличчя. Зверху над сірим фланелевим костюмом неясно вимальовувалися риси, які вона надто часто бачила в бульварній пресі в супермаркетах. Чоловік мав блакитні очі, на чолі – білявий чубчик, наче у хлопчиська. Коли він усміхався, на чисто голених щоках з'являлися ямочки. Лагідний вираз обличчя, привітний, як у ляльки. Жодної зморшки на чолі або щоках, яка би вказувала на те, що він коли-небудь турбується чи глузує. З газет Пенні було відомо, що йому сорок дев'ять. І жодних гусячих лапок – доказів того, що він часто всміхається.

Товкучись на підлозі, Пенні зітхнула.

– Це ви! – проскиглила вона. – Ви – це він! Я мала на увазі, ви – це ви! – Він не був клієнтом їхньої фірми. Навпаки, він був відповідачем у справі з виплати аліментів. Пенні могла тільки припустити, що він з'явився тут, аби дати свідчення.

Він сидів на місці для гостей – в англійському різьбленому кріслі фірми «Чіппендейл», оббитому червоною шкірою. Гостро пахло шкірою та кремом для взуття. Усі стіни кабінету заповнені дипломами в рамках та книгами з юриспруденції у шкіряних палітурках.

За його спиною був письмовий стіл червоного дерева, який блищав темно-червоним кольором після століття мацання руками та натирання воском. Біля дальнього кута столу сутулилася фігура, чия плямиста лисина червоніла майже так само, як стіл. Тонкі тремтячі губи оголювали жовті від тютюну ясна. На всіх дипломах, сертифікатах і нагородах старанно готичним краснописом було виведено: «Альберт Бриллштейн, есквайр».

Мабуть, бажаючи бути чемним, молодший за віком чоловік у відповідь на її бурмотіння здивовано запитав:

– А ви хто така?

– Ніхто, – загарчав той, що стояв за столом, старший партнер фірми. – Вона тут навіть не мала бути присутня! Вона лише така собі П'ятниця. Тричі провалила адвокатський іспит!

Ці слова жалили Пенні, наче ляпас. Стидаючись, вона відвела погляд від блакитних очей і ще раз розгледіла своє відображення в черевиках молодшого співрозмовника. Її керівник мав рацію. Вона лише дівчисько на побігеньках. Вона ніхто. Лише дурна селючка, яка переїхала до Нью-Йорка з мрією знайти... свою долю. Будь-що. Гірка правда полягала в тім, що, напевно, вона ніколи не складе цього іспиту. І до кінця життя буде перекладати папірці, носити каву, й нічого дивовижного ніколи не станеться.

Не дожидajući, доки вона підведеться, містер Бриллштейн рывкнув:

– Геть! – Кістлявим пальцем тремтячої руки він вказував на двері й волав:
– Забирайтеся!

У кишені спідниці завібрував телефон. Пенні могла навіть не дивитися на екран, бо знала, що телефонує слушно роздратована Монік.

Бриллштейн правий. Її не має тут бути. Вона мала б бути у передмісті Омахи. Успішно заміжня за приємним, розважливим членом університетського братства «Сигма Чі». У них було б двійко діточок, а на третього вони б наразі чекали. Така її доля. Вона б мала бути у дитячій слині замість дорогого подвійного еспreso.

Ось вона подивилася на своє відображення в черевіку, таке маненьке, як зображення Алует Д'Амброзії в екранах безлічі мобільних телефонів. Пенні відчула, як на очі навертаються сльози й одна навіть стікає по щоці. Її затопила відраза до самої себе. Вона потайки змахнула сльозу, сподіваючись, що ніхто з присутніх цього не помітить. Опершись руками на килим, вона спробувала підвестися, але суміш кремового, карамельного та шоколадного сиропів міцно приклеїла її до підлоги. Навіть якщо б вона спромоглася підвестися, побоювалася, що через гарячу рідину її блузка стане прозорою.

Незважаючи на безтурботний колір, блакитні очі дивилися на Пенні, наче зосереджене вічко фотокамери, навіть не блимаючи. Вони оцінювали, протоколювали. Його, як і саму Пенні, не можна було назвати надто привабливим, але щелепи були рішуче стиснуті. Від нього віяло впевненістю.

Містер Бриллштейн почав, затинаючись:

– Містер Максвелл, не можу вам висловити, наскільки я засмучений таким зухвалим втручанням. – Він взяв телефон, набрав номер і промовив: – Запевняю, цю дівчину миттєво виведуть із будівлі. – А в трубку він гаркнув: – Охороно! – Судячи з гарячності в його голосі, Пенні загрожувало не просто звільнення. Здавалося, що він планував скинути її з даху.

– Дозвольте допомогти вам підвестися! – запропонував блондин, простягаючи руку.

На пальці засяяла печатка з величезним червоним каменем. Пізніше Пенні дізнається, що це третій за розміром рубін у світі, з тих, що будь-коли видобувалися в Шрі-Ланці. Колись він належав султанам та магараджам, а зараз поспішив їй на поміч. Пальці, що оповили її руку, були на диво холодними. І та сама дивовижна сила підвела її на ноги, а вуста, ці вуста, що цілували кінозірок і спадкоємиць, сказали:

– Тепер, коли ввечері ви вільні... Чи ви б не погодилися зі мною повечеряти?

Продавщиця у крамниці «Бонвіт Теллер» зневажливо дивилася на Пенні.

– Чим я можу вам допомогти? – поцікавилася вона глузливо.

Усі вісім кварталів від метро до крамниці Пенні бігла і ще досі задихалася.

– Сукню, – затинаючись, відповіла вона. І додала більш рішуче: – Вечірне вбрання.

Продавщиця окинула її поглядом з голови до п'ят, не пропускаючи жодної деталі. Ані жакливу підробку під «Джиммі Чу» – черевики, які вона придбала на розпродажі в Омасі. Ані сумочку на плечі зі зношеним ремінцем та плямами від горіхового пирога. Її дощовий плащ майже від «Берберрі» не міг приховати те, що одяг заплямований холодною кавою та липкими збитими вершками. Кілька мух вабив цей солодкий запах, і вони переслідували її від самої платформи метро. Пенні намагалася відмахнутися від них невимушеним жестом.

Незнайомцям вона могла здатися божевільною. Продавщиця, здавалося, цілу вічність оцінювала Пенні, а та боролася зі спокусою крутнутися на п'ятах і крадькома зникнути з очей цієї пихатої жінки.

Зі свого боку, продавщиця скидалася на світську левицю, що мешкає у пентхаусі й потайки пробралася сюди з престижного Бікман-плейс. Уся вбрана в «Шанель». Бездоганний манікюр. Жодної набридливої мухи не кружляло над її ідеальною французькою косою чи гладенькою шкірою лоба. Після непривітних оглядин продавщиця зустрілася поглядом з Пенні і байдуже спитала:

– Якась особлива подія?

Пенні почала пояснювати ситуацію, але одразу ж прикусила язика. Найбагатший у світі чоловік запросив її на вечерю. Запропонував зустрітися о восьмій у «Ші Ромейн» – найкращому ресторані в місті. А можливо, в усьому світі. Люди завчасно, за кілька років, бронюють там столи. За кілька років! Він навіть погодився зустрітися просто в ресторані. Ні в якому разі Пенні не бажала, щоб він бачив її будинок без ліфта, однокімнатну квартиру, яку вона ділила з двома співмешканками. Звичайно ж, їй кортіло, їй було конче потрібно з кимось поділитися новиною. Гарні новини стають реальністю тільки тоді, коли ти повідомиш їх принаймні десятку друзів. Але ж ця підозріла незнайомка у відділі плаття крамниці «Бонвіт Теллер» нізачо їй не повірить. Така неймовірна історія лише буде підтвердженням першого враження, що Пенні – безпритульна божевільна, яка гає безцінний час самої продавщиці.

Муха сіла Пенні на ніс, дівчина зігнала її. Вона прагнула заспокоїтися. Вона ж не божевільна. І тікати не збирається. Долаючи нерішучість у голосі, Пенні відповіла:

– Я б воліла побачити сукню від «Дольче і Габбана» зі складками на талії.

Ніби перевіряючи відвідувачку, продавщиця примружилася й уточнила:

– З креп-шифону?

– Атласну, – поспіхом заперечила Пенні. – З асиметричним краєм. – І знову стали у пригоді ці довгі очікування на касах продуктових магазинів. У сукні, яку Пенні мала на увазі, з'явилася Дженифер Лопес на червоному килимі під час тогорічної церемонії вручення «Оскару».

Співрозмовниця ще раз прискіпливо оглянула фігуру й запитала:

– Розмір 48-й?

– 44-й, – відповіла Пенні. Дівчина відчула, як мухи сіли їй на волосся, але тримала голову так, ніби це були чорні перлини з Таїті.

Продавщиця пішла шукати. Пенні майже благала, щоб вона не повернулася. Якесь божевілья. Вона ніколи не витратила на сукню понад п'ятдесят доларів, а те вбрання, яке вона замовила, коштувало не менш ніж п'ять тисяч баксів. Пару натискань на кнопки телефону – й вона дізналася, що саме така сума є в неї на кредитній картці. Якщо вона придбає в кредит цю сукню, дві години посидить у ній за вечерею, а вранці поверне, їй до кінця життя буде що розповідати нащадкам. Вона не дозволяла собі мріяти про те, що станеться після сьогоднішнього вечора. Сьогодні – справжня авантюра. Ризикована справа, що має мало шансів на успіх. Корнеліус Максвелл відомий своєю галантністю. Єдине пояснення. Він став свідком її приниження на килимі на очах розгніваного керівника й таким чином намагається врятувати її гордість. Це справді вчинок лицаря.

За інформацією, яку Пенні здобула з бульварної преси, Корнеліус Максвелл славився своїми лицарськими вчинками.

І походили вони обидва з небагатих родин. Він народився в Сіетлі у матері-одиначки, яка працювала медсестрою. Він завжди мріяв стати для неї

найміцнішою опорою та підтримкою, але вона загинула в автобусній катастрофі. Трагедія сталася, коли Корнеліус навчався на останньому курсі Вашингтонського університету. Рік по тому в своїй кімнаті в гуртожитку він створив компанію «ДейтаМайкроКом». А ще за рік став одним із найзаможніших багатіїв світу.

Поміж відомих жінок, з якими йому приписували зв'язок, була й Кларисса Хінд, кандидат до сенату від штату Нью-Йорк, яка мала мізерні шанси потрапити до Конгресу. Завдяки його фінансовій підтримці та політичним зв'язкам вона перемогла. Ще до того, як її перший термін при владі добігав кінця, вона замахнулася на те, щоб стати наймолодшим сенатором, якого будь-коли обирали від Вашингтона, округ Колумбія. Їй не стало на заваді навіть те, що ЗМІ вважали їх ідеальною парою: статну молоду сенаторку та незалежного мільярдера, володаря високотехнологічної компанії. Завдяки його грошам та власній рішучості Кларисса Хінд перемогла з величезною перевагою голосів. Їй попрямувала вперед, аж нарешті три роки тому здійснила не тільки власну, але й мрію мільйонів американок. Її було обрано першою жінкою – президентом США.

І весь цей час Корні Максвелл невтомно агітував за Клариссу, завжди вихваляв її, підтримував і відверто, і приховано. Але ж ці двоє так і не поборалися. Казали щось про викидень. Поширювалися навіть плітки, що вона просила його балотуватися з нею в одному виборчому списку, проте відразу після виборів вони зробили спільне повідомлення для преси, в якому розповіли про розірвання стосунків. Сидячи поруч на прес-конференції, мадам-президент і її відчайдух-коханець запевнили всіх у повазі один до одного та теплих почуттях, але твердо наголосили на тому, що їхні романтичні стосунки завершено.

Пенні знала, що подібний успіх можливий лише завдяки важкій праці та численним жертвам, але на фото папараці все виглядало гладенько та невимушено. Саме президент Хінд надихнула Пенні на те, щоб стати юристом. Невже вона наважилася мріяти? А якщо Корні Максвелл шукає собі нову протезу? Не виключено, що він помітив у ній якийсь природжений хист. Сьогодні ввечері відбудеться прослуховування, і якщо вона успішно з ним упорається, Пенні Гарриган, можливо, опиниться на місці тієї, кому належить зайняти головну роль на світових підмостках. Вона за крок до вступу в найексклюзивніше жіноче товариство.

Від мрій відволікла величезна муха, яка залетіла їй до рота. Пенні почала кашляти прямо тут, у відділі плаття «Бонвіт Теллер».

І саме вчасно. Уява занесла її надто далеко; майбутнє може розбити серце, якщо надто довго очікуєш. Лише погляньте на К. Лінуса Максвелла, якій усміхається після кожного невдалого роману. Після Кларисси в нього були стосунки з представницею британської королівської родини. З самою принцесою, і не з однією з потвор від близькосторіднених шлюбів. Вона не була незграбою. Принцеса Гвендолін була справжньою красунею. Третьою у престолонаслідуванні, лише за два кроки від того, щоб стати королевою. Знов-таки, європейська аристократка здавалася ідеальною партією для янки – короля високих технологій. Увесь світ очікував, коли вони призначать дату весілля. Коли король загинув від кулі анархіста, саме Корні підтримував невтішну принцесу на похороні батька. А коли внаслідок дивного нещасного

випадку – падіння супутника, тільки уявіть собі! – загинув безперечний спадкоємець, брат Гвендолін, корону гарантовано отримала принцеса.

За всіма правилами, Корні Максвелл мав стати принцом, мешкати в розкішному Букінгемському палаці, але ж історія повторилася. Магнат і принцеса мирно розійшлися.

Двічі він ухилився від шлюбу з найвпливовішими жінками світу.

Якщо довіряти пліткам, його жахали жінки, статус яких конкурував із його власним. «Жовта преса» зневажала його. Але Пенні, як і більшість читачів, підозрювала, що К. Лінус Максвелл назавжди залишиться сиротою, який шукає втрачену матір, щоб виплеснути на неї свою любов і багатства.

Жодна з колишніх пристрастей Максвелла, здавалося, не пошкодувала через любовні стосунки з мільярдером. Кларисса Хінд зі сором'язливого політичного новачка стрімко здійнялася до лідера вільного світу. Гвендолін була такою собі «телицею», привабливою, але гладкою. За час їхніх стосунків вона схудла, і відтоді королівська особа стала законодавицею моди. Навіть Алжет боролася з власними демонами. Бульварні газети строкатили халепами, в які вона встигала вскочити через наркотики. Максвелл відучив її. Його кохання вдалося те, чого не спромоглися досягти курси примусового лікування за постановами суду.

У Пенні саме тут, у крамниці «Бонвіт Теллер», завібрував телефон. Турбувала Монік. Більше не прискіпуючись через стільці, вона надіслала повідомлення: «ПЕРЕДЗВОНІ МЕНІ!». Напевно, всі в «Бі-Бі-енд-Бі» вже дізналися новини. З одного боку, Пенні воліла, щоб ніхто нічого не знав. Бентежить, коли оточуючі пов'язують тебе з президентом Хінд, королевою Гвендолін та Алжет Д'Амброзією. Пенні покопирсалася у пам'яті, пригадуючи проміжні романи. З поетесою, яка отримала Нобелівську премію з літератури. Потім були ще спадкоємиця японського металевого магната та баронеса, нащадок медіа-холдингу. Досі жодній з них не належав кришталевий черевик. Пенні намагалася про це не думати, але все, що трапиться з нею впродовж цього вечора, визначить решту її життя.

Вона не встигла відповісти на повідомлення Монік, як повернулася продавщиця. З її руки спадав валок червоного атласу. Вона скептично вигнула дугою тонку брову й наспівом промовила:

– Тримайте-но... 44-й розмір. – Вона жестом наказала Пенні йти за нею до примірочної.

Президент Пенні Гарриган. Містер К. Лінус Максвелл. Думки плуталися. Завтра її ім'я в газеті «Пост» буде надруковано жирним шрифтом поміж імен видатних осіб на шостій сторінці. Завтра ця чванькувата жіночка дізнається, що вона не брехала. Усім у місті стане відоме її ім'я.

Хай там як, вона дуже обережно буде носити цю сукню.

Зараз третя година. Вечеря о восьмій. Ще є час на епіляцію ніг, на зачіску, на дзвінок батькам. Можливо, усе це зробить ситуацію, що склалася, більш реальною.

Метушливо поспішаючи за продавщицею, Пенні знервовано запитала:

– У вас можливо повернути річ і отримати гроші назад, я не помиляюся? – І вона схрестила пальці, щоб тільки застібка-блискавка не підвела.

Кван Ксі та Есперанса були гарними сусідками – вони мешкали разом у квартирі-студії в Джексон Хайтс, округ Квінс. Кілька місяців тому, коли мати Пенні допомагала дочці зібрати речі, щоб перебратися з іншої частини країни до Нью-Йорку, мудра жінка порадила:

– Коли станеш винаймати житло, запроси китаянку та дівчину з Латинської Америки.

Часом погляди батьків Пенелопи здавалися відсталими цькуваннями через расові забобони, але насамперед вони дбали про інтереси власної доньки. У полікультурному, різноманітному расовому середовищі, на їхній погляд, менше шансів, що дівчата стануть цупити одна в одній косметику. Усі засоби для краси коштували дорого, а якщо користуватися одним гримом, можна підхопити смертельно небезпечний стафілокок. Слушна порада. Повсюди герпес і клопи. Такою порадою мудрих старих варто скористатися.

Попри наївні погляди батьків Пенні, ці три молоді жінки, представниці різних, несхожих культур, мали більше спільного, ніж можна було очікувати. Вони відразу стали ділитися вбранням, таємницями, навіть контактними лінзами. Майже нічого не було поза дозволенним. Досі така повсякденна близькість не викликала проблем.

Есперанса була запальною дівчиною з Латинської Америки, з високими грудьми, темними злими очами. Вона завжди вдавала роздратування через найпростіші речі – наприклад, замінити лампочку або помити посуд. Починала волати: «Карамба! Чорт забирай!» Пенні завжди реготала через такий неприхований стереотипний спалах емоцій. Вочевидь, вона не надто тривожилася, якщо глузувала з себе. Той факт, що Есперанса могла кинути на підлогу яскраво розшите сомбреро, а потім кружляти у запальному танку навколо нього, лише доводив, що дівчина надто далеко еволюціонувала в постполіткоректне майбутнє власної ідентичності.

Кван Ксі, така спокійна, така невибаглива, контрастувала з запальною сеньйоритою. Китаянка беззвучно пересувалася велелюдною квартирою. Збирала пил з плінтусів... Підрівнювала свій бонсай... Складала оригамі для наступного користувача туалетним папером... Взагалі завжди перетворювала хаос на порядок. Її безтурботне обличчя та виважені манери слугували Пенні бальзамом. Її густе гладеньке темне волосся – справжнє диво порівняно з кучерями Пенні, які вона найчастіше забирала ззаду в «кінський хвіст».

У передостанні години до вечері у «Ші Ромейн» Пенні благала обох дівчат скористатися всіма своїми талантами задля створення її неперевершеного вигляду. Вона воліла, щоб Есперанса так намалювала їй очі, щоб вони блищали, як захід сонця у Гавані. Кван Ксі мала зробити так, щоб волосся Пенні спадало чарівними важкими шовковими пасмами. Її сусідки наввипередки енергійно взялися за справу, наче дружки занепокоєної нареченої. Разом вони причепурили і вдягнули її.

У блискучій сукні Пенні була неперевершеною. Для завершення образу Кван Ксі знайшла десь витончений кулон. Яскраво-зелений нефрит, викарбуваний у формі дракона, замість очей – дві перлини. Справжня фамільна річ. Есперанса віддала свої улюблені сережки – маленькі піньяти, інкрустовані гірським кришталем. Незважаючи на те, чи повірили її сусідки в історію про вечерю з найбагатшим чоловіком у світі, обидві дівчини, побачивши причепурену Пенні, ледь не розрюмсалися.

Хтось подзвонив у двері. Приїхало замовлене таксі, очікує на вулиці.

В останню мить Пенні затамувала подих і поквапилася до ванної, щоб забрати звідти давним-давно приховану невеличку сіру пластмасову коробку. Там був її ковпачок. Для запобігання вагітності. Пенні не торкалася ковпачка від зимового балу на останньому курсі університету. Обшукуючи шафку в ванній кімнаті, вона розмірковувала, чи не пошкодився протизаплідний пристрій після тривалого періоду невикористання. Чи не висох латекс, чи не став крихким, як трапляється з презервативами? А можливо, він тріснув? Або, гірше за те, вкрився пліснявою? Вона дістала сіру коробочку з безладу шафки, затамувавши подих, відкрила. Коробочка була порожньою.

Пристукуючи ногою у вдаваній люті, Пенні стикнулася з обома співмешканками на кухні. Простягнула порожню коробку як звинувачення. На ній було надруковане її ім'я – «Пенелопа Гарриган» – та ім'я й адреса родинного лікаря з Омахи. Поклавши коробку на стіл поряд з іржавим, у сирних плямах тостером, Пенні сповістила:

– Зараз я вимкну світло й порахую до десяти, домовилися? – Обличчя дівчат були цілком непроникні. Ані сорому, ані остраху вона не помітила. – І жодних запитань, – пообіцяла вона. Один натиск на вимикач – і кімната погрузла у суцільну темряву. Вона почала рахувати.

Ох, якийсь нерозбірливий звук! Смішок.

Пенні рахувала:

– Вісім, дев'ять, десять. – Світло засліпило, на столі лежала відкрита коробка зі знайомою рожевою річчю. Ковпачок блищав, свіжий і вологий, в краплинках чиеїсь здорової вагінальної змазки. До нього приклеїлося єдине кучеряве лобкове волосся. Пенні наказала собі прополоскати ковпачок, якщо сьогодні ввечері стане потреба скористатися ним.

Вечір не розчарував. Таксі запізнилося до ресторану. У тунелі рух зупинився, було неможливо додзвонитися на мобільний. Навіть на краще! Водій постійно крадькома поглядав у дзеркало заднього виду й перепрошував за затримку. Нахвалював, як неперевершено вона виглядає.

Пенні розуміла, що він просто намагається бути ввічливим. Дівчина постійно нагадувала собі, що за ті гроші, які вона сьогодні витратила, їй, чорт забирай, потрібно виглядати напрочуд дивовижно. Хоч як прикро було продавщиці, але сукня сіла ідеально, обійнявши її молоде тіло. Нові черевики від «Прада» – ще один привід пустити пил у вічі, на який вона

наважилася в останню мить, – виглядали надзвичайно. Але ж Пенні була доволі розсудливою й розуміла, що вона не така вже чарівна красуня.

Принаймні, тут не кружляли брудні докучливі мухи. Яке-не-яке, а покращення. Будь-що можна вважати щастям порівняно з життям у західних штатах.

Небраска ніколи не була Пенні до вподоби. Уже будучи молодою жінкою з Омахи, й навіть іще малим дівчиськом на фермі в Шиппі, Пенні завжди почувалася чужинкою. З одного боку, вона взагалі не була схожа на своїх кремезних клишоногих батьків з грушоподібними фігурами. На відміну від їхнього густо-ластатого обличчя та волосся імбирного кольору представників ірландської діаспори, у Пенні шкіра була персиково-кремова. Бліда, як березова кора. І мати, і батько вважали божевільням її бажання летіти до Нью-Йорку.

Кількома хвилинами раніше, щойно вона сіла в таксі, подзвонила в Омаху, щоб поділитися неабиякою новиною. Коли мама відповіла, Пенні запитала:

– Матуся, ти сидиш?

– Артур! – покликала мами кудись вбік, тримаючи трубку. – Твоя дочка телефонує.

– У мене приголомшлива новина, – промовила Пенні, ледве стримуючись. Вона зиркнула, чи спостерігає за нею водій. Хотіла, щоб і він послухав.

– І в мене! – вигукнула її мати.

Клацання у трубці, до розмови приєднався її батько.

– Твоя матуся виростила помідор, від якого почервонів би Денні Томас!

– Я надішлю тобі фото, – пообіцяла мама. – Щось надприродне.

Втрутився батько:

– А в тебе які новини, крихітко?

Пенні витримала ефектну паузу. Коли заговорила, пересвідчилася, щоб голос лунав достатньо голосно і водій почув.

– У мене призначено побачення з К. Лінусом Максвеллом.

Її батьки мовчали. Нічого не відповідали.

Щоб не марнувати час, батько Пенні насолоджувався ранковою кавою, сидючи в туалеті. Мати мріяла, щоб у неї з'явилося водяне ліжко. Щороку в день народження вони надсилали їй Біблію, куди клали двадцять доларів. Ось такі були в неї батьки.

Пенні спонукала їх на відповідь питанням:

– Вам відомо, хто такий містер Максвелл?

– Певна річ, сонечко, – спокійно відповіла мати. – Ми з твоїм батьком більше не мешкаємо в Шиппі!

Пенні очікувала, що вони заволають від радощів. Заохаять недовіриливо. На будь-яку реакцію.

Нарешті батько промовив:

– Ми, Пен-Пен, любимо тебе, незважаючи ні на що. Навіщо вигадувати дикуваті історії, щоб справити на нас враження? – Він назвав її брехухою.

І тут таксі в'їхало під річку. Зв'язок обірвався. Сусідки по кімнаті теж їй не повірили, проте метушилися навколо неї, допомагали нафарбувати очі, підвести губи, ніби дружки нареченої. Завтра їй усі повірять. Зазвичай вона ніколи так не опікувалася своєю зовнішністю. Вона причепурилася не тільки тому, що її побачить Максвелл. Сьогодні ввечері на неї буде дивитися увесь світ. До ресторану Пенні з'явиться суцільним пустим місцем, а коли подадуть десерт, її ім'я стане відомо кожній родині. Навіть її героїня, президент Хінд, дізнається, як її звуть.

Поряд зі своїм таксі, у заторі, Пенні помітила двох чоловіків у чорній автівці. Наче охоронці, які супроводжували Алует Д'Амброзію, ці двоє були у темно-синіх строгих костюмах і дзеркальних сонячних окулярах. На їхніх рішучих, викарбуваних обличчях не було жодної емоції. Вони навіть не повертали голови у бік Пенні, але завдяки чималому досвіду вона була впевнена, що саме ця пара таємно стежить за нею.

Ще з дитинства Пенні усвідомлювала, що її переслідують якісь незнайомі чоловіки. Одні й ті самі. Інколи вони стежили за нею, повільно пересуваючись у машинах або сидючи у припаркованій автівці біля початкової школи, яку вона відвідувала. Були часи, коли вони цілеспрямовано пленталися за нею, завжди тримаючись на чималій відстані. Найчастіше по двоє, іноді по троє, усі в звичайних темних костюмах і дзеркальних сонячних окулярах. Коротке, гарно зачесане волосся. Їхні черевики-броги[1 – Туфлі з перфорацією. Можуть бути як з відкритою шнурівкою, так і з закритою. Як правило, верх взуття типу «броги» складається з декількох елементів. Характерною особливістю є відрізний мисок різних конфігурацій. (Тут і далі прим. пер.)] були начищені до блиску, навіть якщо вони переслідували її, наче двоногі собаки-нишпорки, через вологі від дощу футбольні поля Корнхаскера чи піщані пляжі озера Манава.

Частенько недовгими зимовими днями, коли наставали сутінки, ці чоловіки-дуєнні, наче тіні, йшли по її п'ятах через відлюдні поля, снуючи поміж посохлих, знищених вітром стеблин, коли вона пленталася зі школи додому. Хтось із них міг підняти відворот піджака й щось прошепотіти в припасований на лацкані мікрофон. Інший з цієї варті здіймав руку й, видавалося, давав сигнал гелікоптеру, який також стежив за кожним кроком Пенні. Інколи величезний дирижабль повільно плив у небі над нею, день за днем.

Ці вартові переслідували її все життя, скільки Пенні себе пам'ятала. Вони завжди трималися десь потай. На задньому плані. Звісно, сьогодні ввечері вони з'являться серед відвідувачів «Ші Ромейн», хоча й за гіршими столиками, як завжди, пильно спостерігаючи за нею.

Вона ніколи не відчувала з їхнього боку жодної загрози. Навпаки, вона почувалася захищеною, в безпеці. З першого натяку на те, що хтось її переслідує, Пенні дійшла висновку, що ці чоловіки – агенти Національної безпеки. Вона запевнила себе, що всі американці відчувають: про них також не втомно дбають. Її настільки зачарували власне ці вартові, що вона почала сприймати їх як янголів-охоронців. У всякому разі, цю роль вони виконували неперевершено.

Якогось похмурого зимового дня вона пленталася додому повз нескінченні ями з гниючим силосом. Передвечірнє небо було темне, наче синець. Прохолодне повітря важко й зловісно тхнуло гниллю. За мить щось лінуло з неба – й пейзаж перед її очима збився у брудну піну з родючої землі та свійських тварин, що злітали в повітря. Звідусіль на неї посипалося фермерське приладдя. Град завбільшки з кулак влучив просто в її юну голівку.

Тільки-но Пенні злякалася, якась сила підхопила її, звалила обличчям у колію, і хтось м'яко, але наполегливо накрив її своїм тілом. За мить несамопитий торнадо вщух. Той, хто лежав на ній, підвівся, і Пенні впізнала одного зі своїх анонімних переслідувачів. Його костюм у тонку смужку забруднився, чоловік піднявся й пішов геть, навіть не чекаючи подяки. Він став не просто пасивним спостерігачем, він був героєм. Цей незнайомець врятував їй життя.

Роки потому, коли Пенні вже навчалася в університеті, якось один захмелілий від пива молодик із університетського братерства «Зета Дельт» потягнув її зі сходинок на брудну підлогу. Це трапилося під час тижня знайомства з університетськими братствами, коли всі перебували в піднесеному гуморі. Озираючись назад, Пенні визнавала, що, мабуть, пообіцяла молодикові більше, ніж волила дати. Відчайдух повалив її й сів верхи на дівчину, що копирсалася між його колінами. Його руки шалено рвали її яскраву квітчасту вечірню сукню. Він намацав застібку на своїх літніх штанах та дістав розпалений червоний настовбурчений член. І хоча ситуація складалася жахливо, Пенні знов пощастило.

«Спасибі агентам Національної безпеки», – промайнуло в голові у Пенні, коли незнайомець у сірому фланелевому костюмі вийшов із тіні комори. Він одним сильним ударом карате рубанув її нападника по горлу. Й поки гвалтівник-невдаха роззявляв рота, щоб ковтнути повітря, Пенні помчала у безпечне місце.

Навіть коли вона сказала «до побачення» рідному штату, янголи-охоронці продовжували стежити за нею. У Великому Яблуці вона теж помічала їх; неонове світло виблискувало в їхніх сонцезахисних окулярах, коли вони звіддалік спостерігали за нею. У «Бонвіт Теллер». Навіть у приміщенні «Бі-Бі-енд-Бі» вони носили сонцезахисні окуляри й продовжували слідкувати. Пенні припускала, що агенти Національної безпеки стежать за кожним американцем. Постійно.

* * *

Поки вона розмірковувала, рух поживавшав, затор розсмоктувався. Її таксі навіть уже зупинялося під навісом «Ші Ромейн». Дверцята для неї відчинив швейцар. Пенні розрахувалася з водієм і глибоко вдихнула. Перевірила за телефоном, котра година. Запізнилася на п'ятнадцять хвилин.

Вкотре перевірила руки й сукню. Жодних мух.

На шпальтах «Нешнл Інкваіер» Дженіфер Лопес чи Сальма Хайек завжди крокували червоним килимом у супроводі. Пенні Гарриган вибору була позбавлена. Жодних ознак присутності Оргазмаксвелла. За оксамитовим канатом стовбичили фотографії з газет, але на неї вони не звернули жодної уваги. Жоден не зробив ані кадру. Жоден не вийшов з мікрофоном, не сказав, як гарно вона виглядає, нічого не спитав про сукню. До тротуару під'їхало інше таксі, швейцар знов відчинив дверцята, й Пенні нічого не залишалося, як крокувати крізь позолочені двері ресторану наодинці.

У фойе вона чекала, що метрдотель зверне на неї увагу. Марно. Ніхто не помітив її. Гарно вбрані чоловіки та жінки очікували у фойе на свої автівки. Через гомін і дзвінкий сміх вона почувалася ще більш непримітною, якщо це взагалі було можливо. Тут її сукню ледь-ледь могли б вважати гарною. Її прикраси не притягували приголомшені погляди. Вона відчула нестримне бажання втекти звідси, таке ж, як і в «Бонвіт Теллер» поруч із пихатою продавщицею. Вона запакує цю дивовижну червону сукню в оригінальний тонкий папір і завтра віднесе до крамниці. Такі чоловіки, як Максвелл, не зустрічаються з такими дівчатами, як вона.

Однак щось тримало її. Якби ж тільки вона не вихвалялася цим побаченням! Її сусідки, батьки, навіть водій таксі вважали її брехухою. Вона мала довести, що вони помилялися. Навіть якщо її з Корні Максвеллом побачить тільки один репортер колонки світської хроніки або ж хтось із відвідувачів їх разом сфотографує, її буде реабілітовано. Ця думка підштовхувала її просуватися далі через фойе до дверей основної зали. Від дверей до зали йшло кілька вкритих килимом сходинок. Кожен, хто опиняється на них, обов'язково притягує погляди всіх відвідувачів цього величезного велелюдного місця.

Поки Пенні стовбичила на верхній сходинці, вона почувалася ніби на краю високої скелі. Попереду вабило майбутнє. Позаду скупчувалися багаті та могутні, даючи задній хід, наче автівки, що опинилися у заторі. Хтось голосно кашлянув. Зала перед нею була щільно заповнена людьми. Жодного вільного столика. У мезоніні сиділи найуважніші відвідувачі. На сходинці Пенні відчувала себе, наче на сцені, – її було видно з усіх куточків.

У центрі зали за столом сидів самотній чоловік. Світло від свічок грало на його білявому волоссі. На столі лежав розгорнутий блокнот, і він старанно щось туди занотовував сріблястою ручкою.

Подих незнайомця залоскотав вухо Пенні. Голос позаду прошепотів:

– Перепрошую, юна леді... – промовець голосно чмихнув.

Усі присутні в ресторані спостерігали за тим, як шкрябав самотній відвідувач, але робили це у стриманій нью-йоркській манері: позираючи на нього поверх меню. Підглядаючи за його відображенням в сріблястих лезах своїх ножів для масла.

Голос поза спиною Пенні шепотів більш наполегливо:

– На сходинках не можна затримуватися. Я змушений прохати вас відійти, – промовив він.

Пенні завмерла, бажаючи, щоб відвідувач-одинак підвів погляд і побачив її. Помітив, як гарно вона виглядає. Натоп позаду дівчини нетерпляче гомонів. Вона не могла поворухнутися. Швейцар, паркувальник, будь-хто мав підняти її й перенести, наче мішок з картоплею.

Нарешті чоловік, який писав щось у блокноті, підняв голову. Їхні очі зустрілися. Усі у великій залі стежили за його поглядом. Чоловік підвівся, голоси і звуки присутніх притихли. Ніби здійняли завісу в опері, повисла тиша.

Не відводячи від Пенні погляду, чоловік підійшов до сходинок і став підійматися їй назустріч. Коли між ними залишилося дві сходинки, він зупинився, простягнув руку. Колись вона була перед ним на килимі в офісі, простягаючи руку, тепер знизу був він.

Вона простягнула руку. Його пальці були такі ж холодні, як вона й запам'ятала.

Вона вже бачила шпальту «Нешнл Інквайрер»: вона у супроводі К. Лінуса Максвелла. Так само, як він супроводжував багатьох вишуканих жінок. Униз по сходах. Крізь мовчазну залу. Він притримав для неї стілець, допоміг сісти. Сів сам, закрив блокнот. Лише тоді оточуючі загомоніли трохи голосніше.

– Дякую, що приєдналися до мене, – сказав він. – Чудово виглядаєте.

І вперше в житті Пенні справді повірила, що так воно і є.

Наступної миті він замахнувся. Наче збирався дати їй ляпас: нахилився вперед, так швидко махнув рукою, що вона й кліпнути не встигла. Пенні здригнулася.

Коли розплющила очі, відразу настовхнулася поглядом на його величезний кулак – кісточки пальців мало не торкалися кінчика її носа.

– Перепрошую, що злякав, – виправдовувався він, – але, здається, я її схопив. – Корні Максвелл розтиснув кулак і продемонстрував дівчині розчавлену чорну муху.

Наступного ранку Пенні очікувала перед замкненими дверима «Бонвіт Теллер» за півгодини до відкриття. Вона не могла дозволити собі заплатити бодай відсоток за один день користування кредитом на таку коштовну вечірню

сукню. Навіть якщо вона запізниться на роботу, все одно має відразу повернути сукню.

У казках ніколи не розповідають, як Попелюшка на світанку повертала сукню та черевички, побоючись, що обачна продавщиця помітить якийсь недолік і відмовиться повертати повну вартість вбрання.

Незважаючи на надзвичайну їжу та вино, вечеря не була надто чарівною. На них постійно витріщалися. Неможливо розслабитися й насолоджуватися вечерею, коли знаходишся в акваріумі. Максвелл був бездоганим. Уважним, можливо, надто уважним, чіплявся за кожне її слово. Кілька разів він відкривав блокнот та поспіхом стенографував, наче писав диктант або виплітав павутиння. Їхня зустріч більше скидалася на приемну співбесіду, ніж на романтичне побачення. Про себе він не повідав майже нічого, нічого такого, про що вона не знала з газетних шпальт. Нервуючи, Пенні говорила безупинно. Відчайдушно намагаючись заповнити мовчання, вона розповіла йому про своїх батьків, Мірил та Артура, про їхнє життя в передмісті. Згадала довгі години навчання на юридичному факультеті. Пригадала про любов усього її життя, скотч-тер'єра Дімплз, який помер минулого року.

Протягом всього монологу Максвелл мовчки всміхався. Дякувати Богові, час від часу підходили офіціанти, надаючи їй змогу помовчати й перевести подих.

– Якщо мадам дозволить... – почав офіціант, махнувши рукою в білій рукавичці. – Суші кобашіра, фірмова страва нашого закладу.

Пенні переможно всміхнулася.

– Звучить смачно.

Максвелл допитливо подивився на неї.

– Вам відомо, що ці суші з сирого гребінця, чи не так?

Вона цього не знала. Відверто кажучи, Максвелл, можливо, теж врятував її життя. Звідки йому було відомо, що в неї жакхлива алергія на морські продукти? Один шматочок – і вона би повалилася на підлогу, розпухла й нежива. Певно, Пенні не вдалося притамити страх, бо Максвелл миттєво переглянув її замовлення й сказав:

– Дама скуштує курку.

Дякувати Богові, що хтось звернув увагу на це. Її язик знервовано продовжив монолог.

Вона розуміла, що голос звучить жалісно. Проте Пенні не могла зупинитися. Жодна людина ніколи не цікавилася нею, тим паче в Нью-Йорку. З маленького батьківського дива вона перетворилася на жалюгідну й непомітну дівчину. Найчастіше вечорами вона примушувала себе гуляти вулицями, доки її сусідки заспокоювалися, а вона сама виснажувалася так, що залишалося тільки впасти в ліжко. Вона блукала навколо Верхнього Іст-Сайду, завжди на самоті, не рахуючи швейцарів, що дивилися їй вслід із-за скляних дверей вишуканих фойе кожного з будинків. Ці величні особняки та розкішні кооперативні

апартаменти – мешкати тут бажали всі. Вона теж примушувала себе прагнути того ж самого. Але насправді вона цього не прагнула. Пенні лише вдавала, що воліє мати такі коштовності, як виставлені у вітрині «Картье», або хутро від «Блумінгдейла».

Вона не бажала примарного успіху. Дівчина воліла справжньої влади. Навіть для власних вух її мрії видавалися божевільно амбітними.

Перш за все, Пенні не бажала того, про що мріяли інші жінки. Вони здавалися навіженими, коли юрилися за тими ж самими заялженими речами. І це непокоїло дівчину, вона відчувала, ніби її не допускали до вулика. Оскільки вона не захоплювалася ані кінозірками, яких усі навколо обожнювали, ані ароматичними свічками, Пенні журилася, що з нею коїться щось жахливе.

Щодня вона бачила жінок-адвокаток та виконуючих обов'язки, які несамовито тиснули кнопки та гиркали у телефонні слухавки накази. Жодна, здавалося, не отримувала прогресивного просвітлення. Цей шлях більше її не вабив. Пенні прагнула до кар'єри поза межами політики гендерної ідентичності, яку звужено до колінного рефлексу.

За десертом Пенні Гарриган зізналася, що не знає, чого бажає.

Її не вабить мрія стати адвокатом. Ще у старших класах школи їй усі казали – батьки, вчителі, священник: людині потрібно мати в житті мету й план, як її досягнути. Усі запевняли, що вона повинна присвятити життя якійсь цілі. Вона обрала кар'єру адвоката так само легковажно, ніби витягла собі професію навмання, як фокусник із капелюха. Навіть незважаючи на президента Хінд, кар'єра адвоката вабила Пенні не більше, ніж шуба з соболя чи прогулянка з двома афганськими хортами в діамантових нашийниках до «Метрополітен Опера», де виконуватимуть Верді. Ні, за словами Пенні, вона відверто не знала, чого бажала, але відчувала, що невдовзі їй відкритється якась славетна доля.

Максвелл нічого не запитував, але уважно прислухався. Він дивився на неї, наче спромагався запам'ятати. Якоїсь миті, між аперитивом і салатом, він дістав невеличкий блокнот, у якому щось нотував, коли вона прибула до ресторану. Розгорнув на чистій сторінці. Зняв ковпачок зі сріблястої ручки й почав писати – вочевидь, записував її страхи. Пенні не могла стверджувати напевне через його нерозбірливий почерк, майже мікроскопічні літери. Максвелла, який без зупинки шкрябав щось у блокноті, можна було вважати або неймовірно неввічливим, або непомірно турботливим і співчутливим.

Коли її слова записували, Пенні намагалася триматися впевнено, проте стримуване занепокоєння приглушити не вдавалося. Вона нікому ніколи подібного не казала, але здавалося, що вона опинилася в безвиході. Після двадцяти п'яти років відмінних оцінок і чемної поведінки вона дісталася жахливого глухого кута. Межі можливостей. Навіть промовляючи це, Пенні усвідомлювала, що, найвірогідніше, більше ніколи не зустріне цього чоловіка. Тому вона могла сповідатися йому цілком безпечно.

Її полегшення було неприхованим. Перед його захопленим поглядом Пенні так і сяяла. Вона пишалася собою. Заохочувана його увагою, дівчина похитала

головою, від чого затанцювали серезки у формі піньяти. Вона торкнулася грудей, провела кінчиками пальців по звивистих лініях нефритового дракона. Обидві прикраси нагадали Пенні, як їй пощастило з сусідками.

Здавалося, що кожен її рух чарує блакитні очі Макса. Він усміхався, але й далі мовчав. Не зводив з неї погляду, але писати не припиняв.

Складалося враження, що він закохався. І це було щось більше, ніж пристрасне захоплення. Більше, ніж кохання з першого погляду. Це мало такий вигляд, наче Максвелла заворожував її голос. Усім тілом він жадібно подавався вперед, змагаючи. Щось у виразі його обличчя підказувало, що все життя він шукав саме її.

Такої уваги Пенні жадала від усього світу. Вона хотіла, щоб усі й усюди знали її ім'я, обожнювали її. Так, вона голосно в цьому зізналася. Але вона не здатна зробити так, щоб виправдати подібне схвалення. Їй потрібен наставник, учитель, відкривач...

Стоячи біля замкнених дверей крамниці, Пенні високо тримала чохол із сукнею, щоб він не волочився тротуаром. Вона пригадала кожную смачну страву вечері, якою вона так і не насолодилася. Вона надто боялася, що їжа впаде на коліна. Одна-єдина крихітна плямочка – й наступні п'ять років вона має відпрацьовувати власну неохайність. Коли охоронець відімкнув двері, вона поспіхом попрямувала до відділу, де купувала вбрання.

Біля каси очікувала та сама продавщиця, яка допомогла дібрати їй сукню менше доби тому.

Пенні простягнула пакет із сукнею та рішуче, наскільки спромоглася, промовила:

– Я би хотіла це повернути.

Продавщиця взяла пакет за вішак. Поклала на прилавок, розстібнула застібку-блискавку й оглянула червоні атласні складки.

– Коли я приїхала додому, примірила, – сказала Пенні. Махнула рукою, сподіваючись, що вийшло зневажливо. – Взагалі не те, що я мала на увазі.

Продавщиця підкинула та розгладила юбку, прискіпливо вдивляючись у стрічки, кромку. Вона спитала:

– Тобто ви навіть у нього не вбиралися?

– Ні, – відповіла Пенні. Затамувала подих, побоюючись, що якась зачіпка або краплина поту викрие її брехню.

Співрозмовниця без усмішки тиснула:

– Навіть під час нетривалої вечері?

Пенні була впевнена, що жінка знайшла пляму від вина. Слід від шоколадного мусу. Або відчула запах парфумів чи цигарок від тканини. Можливо, це

тільки уява Пенні, але несподівано у крамниці заюрмилися відвідувачі, продавці, навіть з'явився охоронець – усі підслуховували їхню розмову.

– Ні, – наполягала Пенні. Вона спітніла.

– Навіть у «Ші Ромейн»?

– Ні, – пискнула Пенні.

Продавщиця змірила дівчину суворим поглядом:

– Маю вам дещо показати. – Вона сховала сукню назад до пакета й щось дістала з-під прилавку. То була сьогоднішня «Нью-Йорк пост». На першій шпальті заголовок: «Принц-розумник витягнув з безвісності нову Попелюшку».

А поряд із цими велетенськими літерами – кольорове зображення Пенні пліч-о-пліч із Максвеллом. Жодного сумніву: на дівчині була ця сама сукня.

– Хоч як прикро, міс, – мовила продавщиця осудливо, – сукню повернути не можна!

Пенні крити було нічим. Вона в голові поспішно робила підрахунки. Зважаючи на ціну сукні й поточну ставку за кредитом, вона розрахується за неї десь приблизно через сорок років.

– Враховуючи, що ви така публічна особа, – докоряла жінка, – агенти «Дольче і Габбани» мають іще вам доплачувати за те, що вдягли їхнє вбрання. – Нахилившись ближче, ніби змовниця, вона додала: – «Прада». «Фенді». «Ерме». Вони б померли за такий контракт. – Вона підморгнула. – Дозвольте зв'язатися з кількома людьми від вашого імені. Якщо ви й надалі супроводжуватимете містера Максвелла, можна заробити купу грошей, просуюючи певних дизайнерів.

Із цим могла виникнути проблема. Максвелл запитав дозволу їй подзвонити, але з власного досвіду Пенні розуміла, що це лише ввічливість. Ці слова ніколи не гарантували другого побачення. Ані визначених планів. Зараз Пенні промовчала, проте вона, можливо, більше ніколи не побачить Максвелла.

Пенні оглянула відділ плаття, примітила невідомих людей, що крокували до них. Чоловіки. Жінки. Дехто у формі. Хтось у хутряних пальто. Усі стискали те саме ранкове видання «Пост». І всі приязно всміхалися Пенні.

Продавщиця, яка лише вчора була такою непривітною, зараз сяяла сором'язливою усмішкою. Одну руку вона притиснула до грудей, ніби намагаючись заспокоїти несамовите серце, й сказала:

– Будь ласка, пробачте мені непрофесійну поведінку, але...

Навіть попри товстий шар косметики Пенні побачила, як співрозмовниця почервоніла.

І, простягаючи ранкову «Пост», благала:

- Чи могли б ви залишити автограф для моєї дочки?

К. Лінус Максвелл не зателефонував. І наступного дня також. І за день. І навіть за тиждень.

Пенні прямувала на роботу й ухилялася від занепокоєних допитів Монік про «Ші Ромейн».

Після роботи Пенні пішла до відділення банку «Чейс Манхеттен» у Джексон Хайтс і орендувала сейф для зберігання. Щоб його відімкнути, знадобилося два ключі. Вона спостерігала, як співробітник банку встромляє свій ключ та повертає його. Вона скористалася своїм, співробітник залишив її наодинці з металевою скринькою в невеличкому приміщенні. Тільки-но він пішов, Пенні дістала щось з сумочки маленьке і рожеве та поклала до скрині. Поспіхом зачинила її, поклікала співробітника. Її сусідки більше не матимуть шансу скористатися її ковпачком.

Повернувшись до квартири, вона віддала сережки та кулон. Щоразу, коли дзвонив її телефон чи надходило повідомлення, вона перехоплювала сповнені очікування погляди Кван Ксі та Есперанси. Але кожного разу то було повідомлення від мами або тата. Або телефонувала продавщиця з «Бонвіт Теллер», повідомляючи, що вже замовила для неї приголомшливу сукню від Александра Макквіна та пару черевичків на підборах від Стелли Маккартні для наступного виходу Пенні в світ як Попелюшки.

Поки вона стояла у крамниці в черзі, щоб оплатити морозиво, намагалася не звертати уваги на заголовки жовтої преси, що впадали в око: «Попелюшку відправлено у відставку!» На наступній шпальті надруковане величезне фото, де вона купляє морозиво, під заголовком: «Покинута Попелюшка запихається іжею!» Щось сюрреалістичне. І ось вона знов купує вершкове морозиво з крихтою, дивлячись на своє фото, зроблене за день до цього, на якому купує морозиво. Щоб іще погіршити ситуацію, на найсвіжіших фото вона вже виглядає гладкішою! Усі в крамниці впізнавали її, були готові поплескати по плечу, втішити. Касирка махнула їй, щоб не платила, зі словами:

- Безкоштовно, люба. - Стати об'єктом жалю в Нью-Йорку - місті, що не знає жалю, - ось так низько вона впала.

Ще кілька днів потому вона насилу застібнула штани. Забагато заспокійливої іжі. Тому вона була заскочена зненацька, коли Тед запросив її на обід у російську чайну. Там, сидючи в затишній кабінці в кутку, у розкішному інтер'єрі, він змусив її сміятися з його відчайдушних історій про студентські вилазки за дівочою білизною. Тед процитував своє резюме цілком, вочевидь, сумніваючись, який вигляд має порівняно з нещодавнім залицяльником-мільярдером. Тед вихвалявся тим, що був у Йелі капітаном команди гребців. На доказ він вдягнув яскраву зелену фірмову футболку. Хоч яким він був нудним, Пенні досі була йому вдячна. Тедове гучномовство та балачки відволікали її від нинішнього публічного приниження й відчаю, що майже розчавлювали. Тед був досить привабливим - набагато гарнішим, ніж білявий холостяк Макс, та ще існувала можливість, що якийсь прибудний фотожурналіст із «Пост» зробить їхній із Тедом знімок і надрукує його під заголовком: «Попелюшка завдає удар у відповідь!»

На свій подив, Пенні піймала себе на тому, що тримає Теда за руку, яка покоїться на білій полотняній скатертині. Вона лише воліла, щоб у спостерігачів склалося враження, що вони з Тедом милуються, але відбувалося щось дивовижне. Віброфони. Чари. Амулет. Їхні пальці міцно переплелися. Вона розмірковувала, чи встигне до банку, щоб дістатися свого депозитного сейфа до того, як відділення зачиниться.

Пенні не була святенницею. Не була манірницею, шкільною вчителькою-квочкою. Інтимну близькість поза шлюбом вона не вважала гріхом. Пенні просто ніколи не бачила потреби у повсякденному сексі. Під час курсового проекту з гендерних досліджень вона дізналася, що приблизно 30 відсотків жінок не можуть відчувати оргазм, – схоже, вона з тих самих 30 відсотків. На щастя, у житті є інші задоволення. Сальса, наприклад. Морозиво. Фільми Тома Беренгера. У гонитві за недосяжним сексуальним задоволенням вона не бажала обзавестися герпесом, венеричними бородавками, вірусним гепатитом, ВІЛом та небажаном вагітністю.

Менше з тим, пальці Теда так приємно пахли. Вона помилялася щодо нього. Дуже помилялася. Цей амбітний молодий адвокат хотів її, а не Монік. Очі його казали набагато більше. Можливо, вона помилялася і щодо сексу. З належним хлопцем вона, мабуть, відчує це виверження, від якого прискорюється пульс.

– Пенні, – затинаючись, промовив він.

– Так, – вона ковтнула. Щоб заспокоїтися, вона удавано сором'язливо зупинила погляд на кошику з сирними паличками. Коли вона відважилася знов подивитися на хлопця, повторила: – Так, Теде.

Він стиснув пальці. «Пуголовок». Їхній звичайний обід перетворився на те, чим так і не стала казкова вечір у «Ші Ромейн». На щось пристрасне... пекуче... обтяжене еротичними натяками.

Десь у глибині сумки Пенні задзвонив телефон. Звук захопив її зненацька.

– Пенні, – казав Тед, – я завжди...

Телефон знову задзвонив. Пенні намагалася ігнорувати дзвінок. Вона напружилася всім тілом.

Тед збирався з мужністю.

– Якщо ти більше не зустрічаєшся з... – Його губи викривилися, він нахилився ближче. Ще ближче. Вона відчувала в його подиху запах смачного м'яса по-французьки.

Пенні ухилилася від поцілунку. Неможливо було проігнорувати вхідний дзвінок.

– Пробач, – усміхнулася вона, дістаючи телефон.

Судячи з рінгтону, телефонував Макс.

Нечесно. Пенні намагалася розповісти людям, що К. Лінус Максвелл – більше, ніж інтернет-вундеркінд. Набагато більше! Він керував міжнародною групою корпорацій, які очолювали світові комп'ютерні мережі, супутникові комунікації та банківську сферу. Вона серйозно описувала Монік, як на підприємствах Максвелла працює мільйон людей, а обслуговують вони ще сотні мільйонів. Кожного року лише його благодійні фонди вкладали мільярди доларів у кожен з десятка видатних справ: боротьбу з голодом, лікування хвороб, захист прав жінок. Як засвідчила президент Хінд, гендерна рівність – мрія, близька серцю Максвелла. Він заснував школи в Пакистані та Афганістані, щоб юні дівчата спромоглися боротися за ліпше майбутнє. Він фінансував політичні кампанії, які просували лідерів-жінок на найвищі посади в кожній країні.

А це, за словами Пенні, доводило, що, попри всю пихатість та альтруїзм, Максвелл не просто розумник-багатий.

Вона запевняла себе, що їй подобається бути з ним.

Але нав'язати цю думку було важко. Особливо собі.

У конторі Монік спитала:

– Дівчино з Омахи, а ти ковпачок вдягаєш? – Вона рвучко обернулася, прикрашені намистом коси затріскотіли. Не чекаючи відповіді, Монік промовляла: – Бо на твоєму місці я б витягнула його! Спалила! Спустила свій протизаплідний засіб в унітаз і дозволила цьому чоловіку зробити тобі дитину!

Це жодним чином не стосувалося Монік, але після місяця побачень Пенні у стосунках із Максвеллом так і не дійшла до ліжка. Пізно ввечері телефонували їй батьки. Пенні підозрювала, що вони сподіваються спіймати її на гарячому з Максвеллом. Вона відповідала напівсонна:

– Котра година?

У слухавці на великій відстані мати кричала:

– Як можливо його не кохати? Він такий багатий!

А батько додавав:

– Удавай, що кохаєш його!

– Ми з татом не знайомі з Максвеллом, – вела далі мати, – але вже вважаємо його членом родини.

Пенні кинула слухавку. Вимкнула телефон і знову лягла спати. Вона не бажала, щоб на неї тиснули. Вона надто багато разів бачила, як сестри з жіночого товариства йшли до вівтаря. І надто часто їхній шлюб перетворювався в зловісні обов'язкові «побачення». Наче довічне ув'язнення, де подружні візити – рідкісне явище. Багач він чи бідняк, вони з Максвеллом – дві людини, яким потрібна взаємна пристрасть, щоб прожити разом до кінця життя.

Їй не давав спокою той факт, що жоден із його відомих романів не тривав довше 136 днів. Це не могла бути випадковість. Вони всі тривали точнісінько 136 днів.

І сам Максвелл не примушував її до сексу. Він був таким відокремленим, таким чемним, але таким відстороненим, що Пенні дивувалася: невже Алует Д'Амброзія обманювала, коли казала, що він найвидатніший коханець, якого вона зустрічала? Французька краля, напевно, знала кращих чоловіків, більш пристрасних. Максвелл не був наполегливим. Він не спромігся ні на що більше, ніж спостерігати, слухати та нотувати в своєму маленькому блокноті. На вечірках на яхті жінки, з якими вона взагалі не була знайома, пильно до неї придивлялися. Худорляві, ніби олівчики, супермоделі глузували зі звичайних стегон Пенні. Недовірливо похитували головами з високими вилицями. Чоловіки скося поглядали на неї. Вважали, що вона має якийсь особливий еротичний хист, щоб причарувати Максвелла. Їхні розпусні погляди видавали сцени, які вони собі уявляли: неприборканого содому та професійної феліції. Вони би померли від сміху, коли б Пенні зізналася, що найбагатший чоловік у світі возив її кататися на ковзанах до Берна та на кориду до Мадрида, але ніколи не вкладав у своє ліжко.

Пенні не була незайманою, коли познайомилася з Максвеллом. Вона займалася сексом з хлопцями в університеті. Кілька разів. Але лише з одним одночасно. І лише з хлопцями. І ніколи у задній прохід! Вона не була ані збоченкою, ані повією. Її приятелями були хлопці з братерства «Сигма Чі», які вдавали з себе джентльменів, відчиняючи для неї дверцята. Вони купували бутоньерку з крижаних орхідей та тремтячими пальцями чіпляли їх на її сукню. З власного досвіду вона знала, що кожен вважав себе природженим танцівником і неперевершеним у ліжку. Правда була в тім, що насправді більшість чоловіків знала лише одне танцювальне па – зазвичай пого, – а у ліжку вони нагадували мавпу з фільму про дику природу, яка пхає гілку в мурашник.

У неї були стосунки, але оргазму – жодного разу. Жодного оргазму-оргазму, жодного оргазму, що обертає земну кулю, від якого стискаєш зуби, того оргазму, про який вона читала у «Космополітен».

Ні, коли Пенні закінчувала юридичний, вона не була незайманою, але й не поспішала вийти заміж.

* * *

У Парижі під час однієї з вечірок на верхівці Ейфелевої вежі Пенні випала нагода познайомитися з Алует Д'Амброзією особисто. У їхньому постійному розпорядженні був надзвуковий літак, тому Париж, здавалося, розташовувався не далі від центру Манхеттена. Максвелл міг кулею доставити її будь-куди в світі задля спокійної вечірї, а потім повернути до опівночі в злиденну квартиру в Джексон Хайтс. Коли щовечора бачиш ті самі ображені хтиві обличчя міжнародної еліти на вечірках та кінопрем'єрах, світ здається ще меншим. Навіть на даху Ейфелевої вежі, коли під ногами мерехтить Париж, Пенні потягувала з келиха шампанське, соромлячись звертатися до інших відвідувачів та гостей.

Вечір був теплим, але Пенні відчувала прохолоду, оскільки сукня від Віри Вонг оголювала її спину. Хтось кудись покликав завжди уважного Максвелла, і Пенні ловила на собі неприємні погляди. Озирнулася – так, вона не помилилася. Ніби два лазери-близнюки, ці очі блищали з протилежного боку відкритої тераси. Вони належали кінозірці, володарці чотирьох «Оскарів». Цього року її знов номінували на нагороду Кіноакадемії, й за кілька тижнів вона мала всі шанси отримати п'ятий «Оскар». Саме цю жінку Пенні бачила на крихітних екранах безлічі телефонів. Зараз вона була самотня й вимальовувалася вдалині величезною вежею.

Зіткнення ставало неминучим. Кожен з присутніх радісно спостерігав, як наближається Алжет. Рухаючись по колу, вона вочевидь підходила до своєї здобичі. Кінозірка рухалася, мов пантера, в чорному шкіряному комбінезоні, який обіймав кожен вигин її тіла. Красиві ніздрі кінозірки тремтіли. Вишкірившись, вона вся кипіла.

Продавщиця з «Бонвіт Теллер» дотримала слова й познайомила Пенні з дизайнерами високої моди, які надавали їй дивовижне вбрання. Але порівняно з цією хижачкою-людоджеркою, яка наближалася, вона почувалася голодранкою. Як завжди, їй кортіло втекти з поля бою. Якби ж тільки Максвелл повернувся! Монік вигадала б, як дати відсіч цій несамопитій амазонці. Дженніфер Лопес чи Пенелопа Крус уже набили б їй французьку пику. Усе, що спромоглася вигадати Пенні, – відвернутися та підготуватися до майбутнього удару.

– Сіре мишеня, – промовив голос. З сильним французьким акцентом, відомим із безлічі фільмів.

Гострі довгі нігті вп'ялися у плечі Пенні, повільно розвернули дівчину обличчям до співрозмовниці. Випечені риси обличчя зараз спотворювала ненависть.

– Жахаєшся, мишеня? – Алжет Д'Амброзія кивнула підборіддям. – Правильно, що жахаєшся. Ти у великій небезпеці.

Пенні лише міцніше стиснула келих з шампанським. Якщо далі буде поштовх, вона хлюпне солодким ігристим вином просто акторці у вічі. А потім кинеється геть як навіжена.

– Хай там як... – погрожувала Алжет, розмахуючи наманікюрем пальчиком перед обличчям Пенні. – Не смій спати з Максом. Не можна займатися з Максвеллом сексом.

Натовп був явно розчарований, коли кінозірка повернулася й пішла геть. Люди розступалися перед нею. Усі мовчали, аж доки вона зайшла до ліфту й зникла.

Пенні зрозуміла, що Алжет несамопито ревнує. Ця французька діва досі кохає Максвелла. Пенні посміялася про себе. Вона, звичайна Пенні Гарриган, викликає заздрощі у найпокусливішого секс-символу світу. Мить по тому поряд із нею вже стояв Максвелл. Як завжди, він щось нотував у свій блокнот. Такий собі льотчик-лихач.

Пенні мовчала, тому він спитав:

– Усе гаразд?

Вона описала йому сцену, свідком якої він не став. Як до неї підійшла Алует. Як акторка їй погрожувала.

На ввічливому обличчі Максвелла з'явився дивний вираз. Раніше Пенні ніколи такого не спостерігала: злість, поєднана з іншим відчуттям. Можливо, коханням. Теплий вітерець тріпав його біляве волосся.

Хай там як, вона не здатна протистояти. Чи то через фізичну привабливість, чи через бажання роздратувати Алует, але Пенні не могла більше опиратися бажанню переспати з Максом. Вона взяла його за руку.

– Давай-но сьогодні не будемо повертатися. – Вона піднесла прохолодну долоню до своїх губ та поцілувала. Потім додала: – Давай залишимося тут на ніч, а до Нью-Йорка повернемося завтра вранці.

У ліжку Максвелл торкався її вправно, мов лікар. Він використовував пальці, наче кронциркуль, – лише для вимірювання. Як лікар або вчений, він торкався її кінчиками пальців, немов вимірював її кров'яний тиск. Нерідко він зупиняв пестощі, нахилився до столика біля ліжка й щось нотував своїми таємничими, схожими на павутиння стенографічними позначками.

Того першого вечора в Парижі Пенні трохи напилася й опинилася оголеною в його ліжку, а він стояв навколішках між її розсунутими ногами.

На приліжковому столі поєднувалися дивні речі. Грановані кришталеві пляшечки, на кшталт парфумів, у кожній рідина яскравого кольору. Вони скидалися на масивні рубіни, топази, смарагди. Вони нагадали Пенні про величезний сапфір, який вона бачила на шиї в Алует Д'Амбросії. Поміж цих барвистих пляшок були звичайні скляні мензурки та лабораторні склянки, які у Пенні завжди асоціювалися з уроками хімії у старших класах. Стояла на столі й невеличка картонна коробка, на кшталт коробки з паперовими серветками для обличчя. Виявилось, що в ній лежать латексні рукавички, одна саме стирчала з коробки напготові. В одній із колб був асортимент презервативів в обгортках. Поміж усіма цими речами ховався й блокнот. Певна річ! Цей блокнот був майже додатком до Максвелла. Останнє, що впізнала Пенні, – невеличкий цифровий записувальний пристрій – прилад, на який надто зайнятий виконавець міг би записувати свої думки. Поряд із ліжком стояла пляшка шампанського.

Максвелл уже був збуджений, але здавалося, що він майже не помічає цього. Він тягнувся з ліжка до столика лише за кілька сантиметрів від оголеної плоти Пенні. Перш за все він відкоркував пляшку шампанського й плеснув трохи у мензурку. Шампанське зашипіло рожевою піною. Рожеве шампанське. Він простягнув мензурку Пенні. Сам здійняв пляшку й промовив тост:

– За інновації та прогрес!

Кожен із них випив ігристого зі своїх імпровізованих «келиків».

– Не глитай усе, люба. – Максвелл клацнув пальцями, показуючи, що він воліє, щоб вона повернула мензурку. Налив іще краплю й відставив пляшку вбік. Надто неквапливо Макс вибирав поміж кришталевих флаконів. З деяких він крапав у рожеве вино насичений кольоровий сироп. Перегортав туди-сюди сторінки блокнота, ніби звіряючись із закодованим рецептом.

Щось рішуче змішуючи, Максвелл розмірковував:

– Людей ввели в оману. Вони присвячують себе вивченню будь-чого, крім найважливішого. – Його губи розтягнулися в криву посмішку. – Я вивчив нескінченні тонкощі сексуальності. Учився в лікарів та анатомів. Розчленив багато трупів як чоловіків, так і жінок, щоб зрозуміти механізм задоволення.

Похлюпавши сумішню в мензурці, щоб ретельно змішати компоненти, Максвелл суворо поглянув на неї та спитав:

– Ти коли-небудь насолоджувалася оргазмом?

– Звичайно ж! – поспіхом відповіла Пенні. Надто поспіхом. Це була брехня, й пролунало це як брехня.

Максвелл самовдоволено всміхнувся.

– Я був учнем найдосвідченіших експертів у галузі сексу. – У його словах зовсім не було пихатості, лише непохитна рішучість. – Я навчався у тантричних шаманів з Марокко. Опанував енергію кундаліні. Щоб зрозуміти коефіцієнт тертя між різними типами шкіри, я консультувався з найвидатнішими світовими спеціалістами з органічної хімії.

Пенні пройшлася очима по його оголеному тілу. Завдяки «Нешнл Інкваіерер» вона знала, що йому сорок дев'ять. За віком він міг би бути її батьком, але через свою худорляву статуру нагадував стрибунця. Усі його кінцівки були добре окресленими та пропорційними, як у мурахи або шершня. Бліда шкіра без волосся не мала жодної зморшки, ніде не провисала, як і бездоганно підігнаний костюм. Вона уважно розглянула плечі та руки – жодного ластовиння чи родимки. Виходячи з його зізнань про сексуальні пошуки, вона очікувала побачити пірсинг у сосках. Усе тіло в татуажі або рубцях через узгоджені садо-мазо-ігри. Але жодних доказів. У нього була чиста шкіра, яка обтягувала мускулясте чоловіче тіло.

– Мій власний таємний рецепт, – сказав він, простягаючи Пенні мензурку, щоб понюхати. Вино, змішане з таємничою рідиною.

Воно вже пузирилося менше, але досі нагадувало рожеве шампанське. Аромат був просто солодко-дивовижний. Наче полуниці. Пенні з сумнівом вгледілася в повну мензурку й спитала:

– Ти очікуєш, що я це буду пити?

– Не зовсім, – відповів Максвелл. З висувного ящика столу він дістав якусь річ, яка нагадувала іграшку, що пищить. Яйцеподібна річ із м'якої червоної гуми, приблизно розміром з грейпфрут. З одного боку в цього яйця був

якийсь довгий білий патрубок. – Вагінальна спринцівка, – пояснив Максвелл, здіймаючи пристрій вище, щоб вона роздивилася. Він продемонстрував, як патрубок викручується з гумового яйця, відкриваючи отвір у гумі. У цей отвір він налив суміш із рожевим шампанським. Коли він вкрутив патрубок на місце, Пенні зрозуміла, що він мав на увазі.

– Це промивання? – знервовано спитала вона.

Макс кивнув.

Пенні зніяковіло посунулася.

– Ти вважаєш, що я забруднилася?

Максвелл натягнув на руки латексні рукавички зі словами:

– Ти не бажаєш, щоб ця суміш потрапила на твою шкіру?

Їй не сподобалися його слова. Невже він воліє, щоб ця рожева субстанція опинилася у неї всередині?

– Не хвилюйся, – лагідно всміхнувся він. – Це лише дуже м'який нервовий стимулятор та ейфорія. Тобі сподобається. – Він потер тонким патрубком Пенні між ніг.

Патрубок спринцівки зісковзнув глибоко в неї.

– Насолоджуйся, – промовив він і натиснув на гумове яйце. На спринцівку.

Пенні відчула, як ізсередини її наповнює прохолодне ігристе шампанське.

Вільною рукою Максвелл тримав її на місці, пестив живіт повільними круговими рухами. Усе його тіло було прохолодним і твердим, як його пальці.

Коли спринцівка спорожніла, Максвелл витягнув її. М'яким чистим рушником протер рожеву шипучку, яка виплеснулася з неї.

– Гарна дівчинка, – похвалив він її. – Затримай там її на хвилинку. – Він зубами відкрив презерватив та натягнув на ерегований член. – У тебе добре виходить.

Пенні намагалася не уявляти, як поважна президент Хінд також піддалася цьому магічному очищенню шампанським.

Стоячи навколішках між її розведених ніг, він сказав:

– Я люблю тебе, тому що ти – сама посередність.

Якщо це був комплімент, Пенні чула й ліпші.

– Будь ласка, не ображайся, – м'яко заспокоював він. – Поглянь на себе. У тебе хрестоматійна піхва. Твої великі статеві губи точно симетричні. Твоя проміжність просто чудова. А вуздечка клітора та вульва... – Здавалося, що

Йому забракло слів, він притиснув руку до грудей і глибоко зітхнув. – З біологічного погляду чоловіки цінують таку одноманітність. Пропорції твоїх статевих органів ідеальні.

Під його поглядом Пенні відчула себе не жінкою, а об'єктом наукового експерименту. Морською свинкою або лабораторним щуром.

І навіть не допомогли слова Максвелла:

– Жінки твоєї соціальної групи та економічного стану – цільові споживачі більшості товарів, що виробляються в світі.

Чомусь, напевно через спринцювання, Пенні відчула, як у роті в неї розчиняються зуби. Кістки в ногах тануть.

– Це посилить задоволення. – Своїми колінами він ще більше розсунув її ноги. Його збуджений пеніс здіймався над нею, вже затягнутий у презерватив. Максвелл натягнув на перший ще один, про щось патякаючи.

Промовляючи, він роздивлявся вишикувані на столику блискучі флакони. Вибрав один, капнув кілька прозорих капель собі на долоню. Потім додав ще кілька крапель з іншого флакону, потім із третього.

– У твоєї шкіри трохи підвищена лужність. Я саме виготовляю необхідний лубрикант, щоб змастити тебе задля еротичних утіх.

Він повільно протер змащеними руками її вульву, уважно стежачи за тим, щоб не надто глибоко занурюватися в піхву. Наостанок він змастив свій збуджений член.

Пенні захихотіла, розм'якла, наче лялька з ганчір'я.

Він узяв зі столу якусь річ. Виявилось, то був мініатюрний цифровий диктофон. Натиснувши кнопку, він промовив:

– Якщо ти не заперечуєш, я би волів записувати наше заняття задля мого дослідження. – На пристрої замерехтіло крихітне червоне світло. Максвелл почав диктувати: – Виходячи з дещо грайливої поведінки об'єкта, можна беззаперечно сказати, що спринцювання піхви подіяло повною мірою.

А тепер він увійшов у неї, долаючи опір рідини у піхві. Він проштовхував рідину все глибше. Розбовтуючи й сколочуючи суміш.

Пенні задихалася. Вона крикнула водночас від незручності й задоволення. Відчула, як волога витікає з неї та вбирається постільною білизною. Відчула, як рідина розтікається всередині. Пенні марно намагалася ухилитися від відчуття. Коли задоволення зростало, підкоряючи собі, Пенні зрозуміла, чому Алжет була такою розлюченою. Хай би з чого складалася рожева рідина, сидниці Максвелла та його пеніс, немов насос, здавалося, втискають її у кров. Насамкінець ноги так розм'якли, аж дівчині почало здаватися, що вони літають. Відчуття поширилося й на руки. Розум силився усвідомити те щастя, про існування якого вона навіть не підозрювала.

Вона майже не помічала присутності Максвелла. Доки його стегна повільно ходили туди-сюди, він не зводив ввічливого погляду з її обличчя, спостерігаючи за реакцією. Він лизнув свої пальці та ніжно щипнув її соски, зосереджено стежачи за її обличчям, мов грабіжник-ведмежатник за хитромудрим замком. Не зупиняючись, він узяв ручку й зробив нотатку в блокноті.

Він пестив внутрішню поверхню її стегон, клітор. Він безліч разів крутив стегнами, міняв кут та швидкість поштовхів. Відповідно до її реакції він відточував глибину кожного поштовху. На диктофон він коментував:

– Тазове дно об'єкта нарешті розслабилось. – Однією рукою, затягнутою в латексну рукавичку, він потягнувся до її попереку, помацав хребет, доки знайшов те, що шукав. У цій точці його пальці посилили масаж.

– Щоб ти розуміла, що відбувається, – пояснив Максвелл. – Я двома пальцями намагаюся стиснути передню коронарну артерію Гібберта. Це проста тантрична техніка, якої мене люб'язно навчив один його зі Шрі-Ланки. – Він говорив, наче екскурсовод: язикатий та трохи поблажливий. – Задля того щоб обмежити приплив венозної крові у пах, я зумовляю оніміння твого клітору. – Хай там що він робив, очі для цього йому були не потрібні. Пальці знали свою справу. Він не відводив погляду від Пенні.

– Для цього процесу надто важлива твоя реакція, – говорив Максвелл. Голос його лунав нечітко, але Пенні намагалася сконцентруватися. – Розумієш? – допитувався він. – Похитай головою, якщо розумієш.

Пенні кивнула.

– Ти повинна бути готовою. Не бійся, – заспокоював він. – Не бійся кричати. Ти повинна дозволити задоволенню хлинути крізь себе. – Він дивився на неї без натяку на усмішку. – Якщо перешкоджати плину задоволення, воно може вбити.

Пенні похитала головою. Вона ледь була присутня у цьому світі. Коли вона занурилася у задоволення, не залишилося ані минулого, ані майбутнього. Нічого не існувало поза межами цієї миті найвищої насолоди. Існувала лише ця енергія, що охопила все її тіло, – більше нічого.

– Тієї миті, коли я послаблю тиск, кров приплине до твоїх статевих органів і ти відчуєш насолоду, про яку навіть не мріяла. – Після такого попередження Пенні відчула, як він забрав пальці зі спини. Її поглинуло щось яскраве та грандіозне.

– Волай! – наказав Максвелл. – Не стримуй свій екстаз. Не вдавай з себе дурнувату святенницю, Пенні. Кричи!

Але Пенні не могла. Довгий безсоромний крик народжувався в горлянці, але вона зціпила зуби. Її кінцівки мимоволі билися та смикалися. Хвиля богохульних криків та казна-які вигуки таки вирвалися з її рота, а диктофон писав.

Вона захлиналася стогоном. Прохолодна рука торкнулася її шиї та завмерла там.

Максвелл промовив:

– Констатую: пульс об'єкта прискорений та нерівний. – Він наговорював на диктофон. – Дихання поверхнєве, усі ознаки того, що вона входить у вимушену еротичну кому.

Пенні відчула, що помирає. Образ Максвелла наче вкрився інеєм, а на краях потемнішав.

Максвелл простягнув руку за чимось на столі. Великим пальцем руки, затуляючи у латексну рукавичку, він відтягнув її повіку та спрямував у райдужну оболонку яскравий ліхтарик.

– Зіниці реагують мляво, – диктував він. Незважаючи на все це важке випробування, він нагнітав стегнами, без зупинок засаджуючи та витягуючи свій сталевий пеніс.

– А чого з сексом має бути інакше? – поважно мовив Макс. – Усі фільми, музика, живопис розраховані на те, щоб маніпулювати та спонукати нас. – Він лизнув два пальці та наче ножицями на мить став торкатися її розпухлих статевих органів. Такі маленькі хитрощі сповнили Пенні задоволення, геть позбавивши розуму. Хай би про що вона зараз міркувала – вмить забула. – Ліки розроблені для того, щоб допомагати найбільш ефективно, – провадив він. – Чом би нам не присвятити стільки ж уваги сексу?

Пенні здригалася, наче злочинець на електричному стільці. Кінцівки її не слухалися, а плоть тремтіла, наче у збудженої ляльки. Язик вивалився з рота та сьорбав повітря.

– Не відключайся, – попередив він. – Тебе схопить удар.

Пенні відчула, як щось торкнулося її лоба.

– Температура об'єкта знижується... 36,9 °С... 36,3 °С. – То був скроневий термометр. Холодні губи притиснулися до її вуст. Це були губи Максвелла. Його тепле дихання наповнило її горло, надуло легені. – Об'єкт перестав дихати, – доповів він. Повітря з його легенів ще раз наповнило її легені. Так само як його член заповнював її піхву. – Роблю спроби врятувати об'єкт експерименту. – Через усе, що відбувалося, Пенні тьмяно усвідомлювала, що він її трахає, рухаючись так само довго і плавно. Він стежив за пульсом у неї на шиї. – Скористайся моїм диханням, – наказував він. – Скористайся повітрям, що я вдую в тебе, щоб заволати. Виплесни своє захоплення. – Рівним, безбарвним голосом він додав: – Не слід вмирати, коли тебе очікує ще стільки насолод...

Тепер Пенні розуміла, чому жовта преса називала його Оргазмаксвеллом.

То, певно, перший та останній раз, коли Пенні бачила його оголеним. Далі сексу було багато, мабуть, надто багато, але жодного разу Максвелл не користувався власним статевим органом.

Тільки-но Максвелл, вибачившись, вийшов до ванної кімнати, Пенні перемотала диктофон і спробувала віднайти свій галас. Щоб витерти його.

Той бруд, що лився з її рота, принижував її гідність. Навіть для своїх власних вух вона волила, наче одержима демоном. Наче розум втратила. Її голос взагалі не нагадував її власний, а скоріше відчайдушне тваринне ревіння на молодик.

За словами Оргазмаксвелла, цей жакликий крик врятував її життя. Цим криком вона дозволила напрузі оргазму, що погрожував забрати життя, пройти крізь себе, не залишаючи довгострокових нівечень. Він твердив, що мета кожної жінки – не бути судном, а бути саме каналом. Задля того щоб вижити, все треба пропускати крізь себе.

У перервах між марафонськими збуджувальними утіхами, кульмінацією яких ставали нищівні оргазми, Максвелл повчав Пенні. Він вводив їй у піхву палець і, наче нічого не сталося, казав:

– Це твоя уретра. – Повертаючи палець, промовляв: – А це... це губка уретри, яку ще називають G-точка.

Від цих екскурсій, які проводили його пальці, вона здригалася всім тілом.

Він змастив руки рожевим гелем з ароматом троянди й сковзнув двома пальцями її усередину.

– Коли я масажую задню стінку склепіння піхви...

Напевно, саме так він і робив, бо Пенні здригалася й вигиналася від безконтрольної насолоди. Хай би що там робив Максвелл, вона терлася стегнами об його руку, воліючи більшого.

– А це, – пояснював він, – губка промежини – еректильна тканина, яка пов'язує клітор із соромітним нервом.

Пенні не потрібно було навіть дивитися, щоб дізнатися, що її клітор зміцнів. Недоторканий, він жадібно, до болю, вимагав пестощів, увесь трепетав.

Масажуючи в іншому місті, Макс стимулював на відстані її клітор.

– Ця губка промежини пояснює, чому жінки отримують оргазм, коли займаються анальним сексом. – Третій та четвертий пальці сковзнули всередину. – За його поясненнями, під час збудження піхва зсередини розширюється, розтягується, упирається в шийку матки. Тепер уже вся рука була в піхві.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22037437&lfm=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Туфлі з перфорацією. Можуть бути як з відкритою шнурівкою, так і з закритою. Як правило, верх взуття типу «броги» складається з декількох елементів. Характерною особливістю є відрізний мисок різних конфігурацій. (Тут і далі прим. пер.)